

proleter devrimci

AYDINLIK

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

SAYI 29
5 ŞUBAT 1971
100 KURUŞ

Proletaryanın Bağımsızlığı

Ülkemizde sınıf mücadelesinin gitgide sertleştiği günlerde yaşıyoruz. Halkımızın devrimci mücadelesinin Amerikan emperyalizmine ve yerli ortaklarına indirdiği ağır darbeler, sömürücü sınıfları zayıflatmış, hâkim sınıflar içindeki menfaat çatışmasını keskinleştirmiştir. Sunay'ın ve Demirel'in bütün toparlama çabalarına rağmen, hâkim sınıflar ittifakı her geçen gün biraz daha dağılmaktadır. Bugün hâkim sınıfların çeşitli kesimleri, özellikle burjuva reformcuları, iktidar talebiyle ortaya çıkıyorlar. **Proletarya hareketinin siyasî bağımsızlığını koruması, her geçen gün daha hayatî bir önem kazanmaktadır.** Proletarya saflarını ideolojik ve örgütsel bakımdan çelikleştirerek bütün teslimiyetçi, kuyrukçu ve revizyonist eğilimlere karşı dişe diş bir mücadele vermeliyiz. Proletarya, ancak bu takdirde emekçi halkımızı devrim yolunda ilerletmek görevini yerine getirebilir. Önümüzdeki günlerde proleter devrimci hareketi, burjuvazinin kuyruğuna takılan bütün parlâmentocu, milliyetçi ve revizyonist kliklerden, bu tutum ayırdedecektir.

PROLETARYANIN BAĞIMSIZLIĞI NEYE DAYANIR?

Proletarya ile burjuvazi tarih sahnesine çıkalıberi, aralarında toplumsal hayatın bütün alanlarını kapsıyan amansız bir mücadele sürmektedir. Çeşitli biçimlere bürünerek ve bütün ülkeleri, bütün diğer sınıf ve zümreleri kavrayarak gelişen bu mücadele, bizi emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağımıza getirdi. Proletarya, sosyalizmi gerçekleştirme görevini yerine getirmek için, burjuvazinin siyasî ve askerî güçlerine karşı olduğu kadar, burjuva ideolojisine karşı da amansız bir mücadele vermelidir. Burjuvazi, emekçi yığınlar üzerindeki sömürüyü sürdürmek için, baskı ve zulüm yanında, proletarya kampına sızan ajanları vasıtasıyla proletaryayı devrim yolundan saptırmak çabasına da başvurur. Proletaryanın devrim yolunda başarıya ilerlemesi ve bütün insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirmesi, burjuvazinin bütün bu çabalarını yerle bir etmesine ve saflarını çelikleştirmesine, **kendi bağımsız politikasını sonuna kadar izlemesine bağlıdır.** Burjuvazinin kendi politikasını kabul ettirme ve emekçi yığınları kendi dümen suyundan götürme çabasını, ancak bağımsız siyasî örgütümüz ve diğer bağımsız siyasî mücadele araçlarımızla yıkabiliriz.

> **Marksizm - Leninizm teorisiyle silâhlanmış, özeleştiri yöntemini kullanan ve halk yığınlarıyla kenetlenmiş çok disiplinli bir Parti; böyle bir Partinin önderliği altında bulunan bir ordu; böyle bir Partinin önderliğinde, bütün devrimci sınıf ve gruplardan kurulu bir birleşik cephe — işte bunlar, düşmanı yenmemizi sağlayan üç ana silâhtır.**
>
> **MAO ZEDUNG**

Proletarya partisi, devrimci mücadelenin yönetim merkezi, genel kurmayıdır. **Proletarya partisinin devrim yolunda örgütleyeceği ve seferber edeceği güç, emekçi yığınlardır,** devrim isteyen milyonlarca ve milyonlarca halktır. Proletarya partisi, iktidar yolunda kullanılması gereken **taktikleri** somut durumlara göre tâyin eder ve kumanda ettiği devrimci güç vasıtasıyla uygular. **Bunlar olmaksızın proletaryanın siyasî bağımsızlığından söz edilemez.**

PROLETARYA İLE BURJUVAZİ ARASINDA ORTA YOL YOKTUR

Burjuvazinin proletarya içindeki ajanları vasıtasıyla ve burjuva ideolojisinin çeşitli biçimlerini kullanarak yürüttüğü saldırı, özellikle proletaryanın bağımsızlığını ortadan kaldırma amacına yönelir. Burjuvazi ile proletarya arasında kararsız kalan küçük burjuva ideologları ve burjuvaziye teslimiyeti savunan revizyonistler, proletaryanın bağımsız siyasî partisinin yaratılmasına karşı çıkarlar. Partinin ideolojik temeli olan Marksizm — Leninizm yerine kendi oportünist ve revizyonist görüşlerini yerleştirmeye çalışırlar. Proletaryayı devrimci iktidar hedefinden uzaklaştırıp reformcu yola hapsetmeye, burjuvazinin şu veya bu kesiminin peşine takmaya, proletaryaya tarihî görevini unutturmaya çalışırlar. Revizyonistler, halkın devrimci gücünün yaratılmasına kesinlikle karşı çıkarlar. «Kuvvetler dengesi» nden dem vururlar ve bunun sonucu olarak, burjuvazinin şu veya bu kesimiyle proletarya hareketini baltalamak için işbirliği yaparlar. **Çünkü revizyonistler halka güvenmezler emekçi yığınların muazzam devrimci gücüne güvenmezler, proletarya partisi tarafından yönetilen işçi ve köylülerin ne büyük mucizeler yaratabileceğini görmek istemezler. Çünkü onlar proletarya iktidarından değil, burjuva diktatörlüğünden yanadırlar.**

Burjuvazi için çalışan revizyonistlerin bu faaliyetini bozguna uğratmak ve proletarya hareketinin bağımsız karar ve hareket kabiliyetini korumak, çetin ve amansız bir çalışmayı gerektirir. Marksizm — Leninizm,

(Devamı sayfa 2 de)

Bu Sayıda

★ ÇUKUROVA İŞÇİ MÜCADELESİ
★ İLKESİZ BİRLİK CEPHESİ ÇÖKTÜ
★ BAŞKAN MAO'NUN SÜREKLİ OKUNAN ÜÇ YAZISI ÜZERİNE
★ FRANSA MARKSİST - LENİNİST K O M Ü N İ S T PARTİSİ

TÜRK-İŞ DAĞILIYOR!

Gelişen işçi sınıfı mücadelesi, gerici teşkilâtları teker teker çökertiyor. İşçilerin ve halkın mücadelesini hâkim sınıflara satanlar telâş içinde. Hâkim sınıflar işçi sınıfının mücadelesini durdurmak için yeni formüller düşünüyor, yeni oyunlar tezgâhlıyorlar. Buna rağmen işçi sınıfı, gerici mevzileri teker teker yıkıyor, yıktıkça güçleniyor. Emperyalizmin yıllardan beri işçi sınıfı içinde beslediği Türk — İş de çökmeye başladı. İşçi sınıfı hain Türk — İş yöneticilerini mücadele içinde tanımaya başladı. Türk — İş'in sarı sendikacıları, işçilerin menfaatlerini satmak için şimdi yeni çareler arıyorlar.

DÖRT SENDİKACININ RAPORU : TÜRK — İŞ MENFAAT ŞEBEKESİ PARÇALANIYOR

Türk — İş yönetim kurulu 14 Ocak günü Kızılcahamam'da toplandı. Dört sendikanın başkanları, yönetim kurulu toplantısına bir rapor verdiler. Bu rapor da Türk — İş'in yıllardan beri izlediği partiler üstü politikayı terketmesini ve «demokratik sosyalizm» (!) yolunda ilerlemesini istiyorlardı.

Türk — İş'in «demokratik sosyalizm»i savunan sendikacıları, özetle şu görüşleri ileri sürüyorlardı: Türk — İş'in işçi tabanıyla bağı kopmuştur. Bölge temsilcilikleri arpalık haline gelmiştir. Partilerüstü politika diye bir şey olamaz. İşçi politikaya daha aktif olarak girmeli ve oylarıyla yönetimi etkileyebilmelidir. Türkiye bugün yabancı sermayenin at oynattığı bir ülkedir. Millî sanayinin kurulması baltalanmıştır. Yabancı sermaye yerli sermayeyi kendisine paravana ederek, insan gücünü ve pazarı sömürmektedir. Ülkeyi hak ve hürriyetlere saygılı bir ortam içinde kalkındırmaktan yana olan güçlerin safında yer alınmalıdır. Sendikacılıkta çağımızın gerçeklerini gören reformcu bir politikaya yönelinmelidir. Parlâmentoda işçilerin temsili yolunda çalışılmalıdır. Sendikalarda bilimsel kültür, eğitim, teşkilâtlanma çalışmalarına gidilmelidir.

Raporun dikkat çeken yanı, siyasî partilerin eleştirildiği kısımdır. Bu kısımda, AP'nin «yapısı bakımından işçi sınıfına yabancı olduğu», diğer partiler le de birlikte hareket edilemeyeceği belirtiliyor; CHP için ise şöyle deniyordu: «Sloganları, açık politikası, işçi sloganlarına eğilişi, işçi sınıfını taban olarak benimsemesi, ve güçlü seçmen topluluğu ile CHP, Türk — İş açısından anlaşması kolay olacak, birlikte eyleme geçilebilecek tek parti olarak görülmektedir.»

Toplantının sonunda Türk — İş yöneticileri, dört sendikacının raporlarını geri aldıklarını iddia ettiler. Bir gün sonra, dört sendikacı bir açıklama yaparak, Türk — İş yöneticilerini yalanladılar.

Dört sendikacının başlattığı akım dile getirdiği taleplerle olsun, CHP'nin açık politik desteğini almasıyla olsun, CHP'nin temsil ettiği reformcu burjuva politikasını işçi sınıfı hareketine sokmayı amaçladığını ortaya koymaktadır. Yıllardır Türk — İş içinde kendi lehine burjuva reformcu bir hareket yaratmak isteyen CHP, işçi sınıfının gelişen mücadelesinin Türk — İş'i çökertmekte olmasından yararlanmaya çalışmaktadır.

TÜRK — İŞ ŞEBEKESİNİ PARÇALAYAN, İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİDİR

İşçi sınıfımızın özellikle son yıllardaki mücadelesi, patronlara, hâkim sınıfların polisine, jandarmasına olduğu kadar, sarı sendikacılığa karşı verilen bir mücadele olmuştur. Gelişen mücadele içinde işçiler, önce kendilerini satan sarı sendikacılardan kurtulmak, ilerici sendikalara geçmek, yani sendika özgürlüğü için mücadele ettiler. 15 — 16 Haziran mücadelesinde işçiler, kendilerini sarı sendikalarda hapsetmek isteyen faşizan kanunlara karşı direndiler. Daha sonra da, patronla işbirliği ederek toplu işçi çıkarmaları yoluyla, işçi liderlerini fabrikalardan uzaklaştırmaya çalışan sarı sendikalara karşı, iş güvenliği için mücadele verdiler. Bu mücadeleler içinde işçiler, sarı sendikacıları yakından tanıdılar. Grevler, direnişler, işçiler için birer okul oldu. Mücadele içinde devrimci fikirlerle temasa geldiler. Devrimcilerle bağ kurdular. Sınıf çıkarlarının sarı sendikacılığın yıkılmasında olduğunu gördüler. Böylece, Türk — İş işçilerin gözünde itibarını her geçen gün yitiriyor. İşçiler hızla DİSK'e geçiyorlar.

Burjuvazi işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için yeni bir politikanın peşindedir. Burjuvazi sömürüsünü devam ettirebilmek için, işçi sınıfı içinde «sosyalizm» maskeli bir politikayı tezgâhlamaya çalışıyor. «Demokratik sosyalizm», burjuvazinin işçi sınıfı saflarında sarı sendikacılarla yürütmeye çalıştığı sömürü plânının adıdır.

Türk — İş'li dört sendikacı genel grev, Amerikan yardımlarını reddetme, millî sanayi, dış ticaretin millîleştirilmesi gibi bazı sloganlarla ortaya atılmaktadır. Ama önerilen politika, özü itibarıyla eski politikanın aynıdır. Çünkü, bu «demokratik sosyalizm» maskeli sömürü plânı, işçi sınıfının gelişen mücadelesini parlâmentarizm içine hapsetmeye; işçi — köylü iktidarı için devrimci mücadeleyi, siyasî iktidar için mücadeleyi bu yolla örtbas etmeye; işçi sınıfını bir burjuva partisinin peşine takmaya çalışmakta ve sınıf mücadelesini reddederek, sınıflararası barışı savunmaktadır.

Bugün Türk — İş'e karşı muhalefet yürüten sendikacılar, yarın yine Türk — İş yöneticileriyle kader birliği edebilirler. Çünkü bunların geçmişleri, en az Amerikancı Seyfi Demirsoy, Halil Tunç, vs. kadar karanlıktır. Ama Türk — İş içindeki parçalanmanın önüne geçilemez. Sarı sendikacılığı işçi sınıfının mücadelesi parçaladı. Emperyalizmin sömürüsü altında olan bir ülkede sarı sendikacılık uzun süre ayakta duramaz. Bir avuç sarı sendikacı, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini engelleyemez. İşçi sınıfımız devrim istemektedir.

Proletaryanın Bağımsızlığı

(Baştarafı Sayfa 1 de)

proletarya partisinin ideolojik temelidir. Birliği ve disiplini bu temele dayanmayan hiçbir örgüt, devrim mücadelesinin genel kurmayı olamaz. Proletaryanın ve emekçi halkın yönetim merkezi, burjuvazinin değil proletaryanın dünya görüşünü ve çalışma tarzını esas alır, bu dünya görüşü ve çalışma tarzında ustalaşır. Yalnız başına ideolojik birlikle, emekçi yığınları devrim yolunda zafere götürmek mümkün değildir. Proletarya partisi, proleter devrimcileri arasındaki ideolojik bağın maddî bir bağa, bir otorite ve disiplin bağına dönüştürülmesi, böylece daha yüksek bir düzeye çıkartılması demektir. Proletarya hareketinin ideolojik ve örgütsel inşası ancak sınıfların yeryüzünden kalkmasıyla son bulacak bir süreçtir. İdeolojik gelişmenin ve örgüt disiplinin çelikleşmesinin durması, hattâ yavaşlaması, bizzat proletarya hareketi içinde, burjuvaziye, mevziler hazırlar. **Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesine sonuna kadar bağlı kalmak; proleter devrimci disiplini ve çalışma tarzını benimsemek; halka güvenmek ve emekci yığınlarla birleşmek: Proletarya hareketinin bağımsızlığını korumanın tek yolu, işte budur.**

> **Kitlelere güvenmeli ve Partiye güvenmeliyiz. Bunlar iki temel ilkedir. Bu ilkelerden şüphe edersek, hiç bir şey yapamayız.**
>
> **MAO ZEDUNG**

REVİZYONİZM BURJUVAZİYİ TEMSİL EDER

Bugün, emekçi halkımızın şiddetlenen mücadelesi karşısında, hâkim sınıflar içindeki menfaat çatışmasının keskinleştiğini görüyoruz. Dağılan hâkim sınıflar ittifakı içinde iktidar için mücadele eden başlıca iki akım çıkıyor. Bunlardan biri, sömürücü sınıfların en gerici, en emperyalist, en şöven kesimlerini temsil eden faşizm heveslisi akımdır. İkincisi, mevcut devlet mekanizmasından yararlanarak «devrim» veya «düzen değişikliği» yapmak iddiasında olan burjuva reformcusu akımdır Hâkim sınıfların en gerici güçleriyle çelişme halinde olan reformcu burjuvazi, bu mücadelede proletarya hareketinin siyasî bağımsızlığını ortadan kaldırmaya ve proletaryayı burjuvazinin politikasının bir âleti durumuna düşürmeye önem vermektedir. Burjuva — küçük burjuva reformcuları kendilerinin «devrimci iktidarın» eşiğinde olduklarını, kendi kuracakları «devrim partisi» nin yeteceğini ve bağımsız proletarya partisinin «lüzumsuz» olduğunu beyan ederek, proletaryanın siyasî bağımsızlığına doğrudan doğruya karşı çıkıyorlar. Onlar gerektiği zaman en gerici unsurların anti — komünist ve şöven şiarlarını kullanmaktan çekinmiyorlar. Kurmayı umdukları reformcu burjuva diktatörlüğünün garantisini burada görüyorlar. Burjuvazinin bu politikasının sosyalist hareket içindeki destekçileri revizyonistlerdir.

Revizyonist kliklerin proletaryanın devrim yolu ile burjuvazinin reformcu yolunu aynı şeymiş gibi gösterme çabaları şu noktalarda ortaya çıkmaktadır: Proletaryanın siyasi bağımsızlığına yönelen en açık saldırı, başta TİP yönetici kliği olmak üzere parlâmentarizmi savunan bütün oportünist unsurlardan gelmektedir. Aydınlık Revizyonist Dergi kliği, proletaryanın mücadelesinin «legalite uğruna mücadele» olduğunu ilân ederek halkın devrimci özlemlerini burjuva legalitesi sınırları içine hapsetmeye çabalıyor. Aynı klik, proleter devrimcilerinin «devrimci milliyetçiler» olduğunu iddia ederek proletarya saflarında burjuva düşüncesini hâkim kılmaya çabalıyor. Revizyonizmin çeşitli türleri, burjuvazinin şu veya bu kesimiyle işbirliği uğruna, Kürt halkı üzerindeki millî baskılara ses çıkarmıyor, hattâ emekçi Doğu halkına zulme boyun eğmeyi öğütlüyor. Revizyonizmin çeşitli türleri, hâkim sınıflar ordusunun «devrimci» olduğu fikrini yayıyorlar. Böylece halkın gücüne değil hâkim sınıfların devlet mekanizmasına bel bağlamayı haklı göstermeye çabalıyorlar. Ve nihayet, revizyonizmin ülkemizdeki bütün türleri ağız birliği etmişçesine proleter enternasyonalizmine ve Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesine saldırıyorlar

> **Revizyonizm, Marksizmin temel ilkelerini reddetmek ve evrensel gerçekliğini reddetmek demektır. Revizyonizm, burjuva ideolojisinin bir türüdür.**
>
> **MAO ZEDUNG**

Mücadele içinde bütün bu revizyonist kliklerin teslimiyet politikalarını çok daha ileri noktalara vardırdıklarını göreceğiz. Bugün ülkemizde burjuvaziyle uzlaşan, burjuvazi ve toprak ağalarının Kürt halkına yaptığı baskılara karşı çıkmayan, modern revizyonizme sırtlarını dayayan unsurlar, yarın reformcu bir burjuva iktidarının halka ve devrimcilere yapabileceği bütün baskılara alkış tutabilirler. Bugün emekçi yığınların mücadelesine sırt çeviren ve hâkim sınıfların devlet mekanizmasına bel bağlayan unsurlar, yarın bütün halk hareketlerinin karşısında ve burjuvazinin yanında yer alabilir, etrafa «isyan kışkırtıcılığı» ve «devleti bölücülük» suçlamaları yağdırmada tekelci sermaye ile yarış edebilirler. Bugün proleter enternasyonalizmi ve Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesine saldıran, Kemalizmi, «devrimci milliyetçiliği» göklere çıkaran unsurlar, sınıf mücadelesinin kritik bir ânında, proletaryanın bağımsız hareketine kahpece darbeler indirmeyi umabilirler. Bu gelişmeler hiçbir proleter devrimciyi şaşırtmayacaktır

PROLETARYANIN BAĞIMSIZLIĞINI SONUNA KADAR SAVUNACAĞIZ

Proletaryanın bağımsızlığını koruma meselesinde tarihimizden öğreneceğimiz çok şey var. Millî Kurtuluş Savaşına bütün gücüyle katılan işçi sınıfımızın devrimci hareketi, bağımsızlığını korumaya hayati bir önem vermiştir. Mustafa Suphi, proletarya partisinin işçi ve köylüleri örgütleyerek bağımsızlığını koruyacağını ve devrim yolunda ilerliyeceğini elli yıl önce belirtti ve bu uğurda can verdi. Şefik Hüsnü önderliğindeki devrimci işçi sınıfı hareketi, proletaryanın bağımsızlığını sinsice baltalamak isteyen oportünistlere hiç bir zaman aman vermedi.

Bu tarihî tecrübeler ve dünya halklarının devrimci mücadelesi, bize ışık tutuyor.

Burjuva legalitesine değil, proletarya partisinin inşasına güveniyoruz.

Hâkim sınıfların devlet mekanizmasına değil, halk yığınlarının devrimci gücüne güveniyoruz.

Burjuva milliyetçiliğine değil, proleter enternasyonalizmine güveniyoruz.

Proletarya hareketinin bağımsızlığını sonuna kadar savunacağız.

Amerikan Uşağı İktidar Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün Her Sayısına Saldırıyor !

Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 20. sayısından son 28. sayıya kadar çıkan bütün sayılar; İŞÇİ — KÖYLÜ'nün 14., 1. ve 16. sayıları ve 18. sayıdan son 27. sayıya kadar çıkan bütün sayıları Amerikancı iktidar tarafından toplatılmıştır. Proleter Devrimci AYDINLIK Yayınlarından Devlet — Lenin, Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine — Mao Zedung ve son olarak da Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi de toplatılmıştır.

BAŞKAN MAO DİYOR Kİ :

«Eğer düşman bize saldırıyorsa, bu iyi bir şeydir. Çünkü, bu, bizim düşmanla aramıza kesin bir sınır çizdiğimizi gösterir. Ve eğer düşman bizi en karanlık bir şekilde tanımlayıp, bütün yaptıklarımızı kötüleyerek bize şiddetle saldırıyorsa, bu daha da iyidir. Çünkü bu, düşmanla aramıza kesin bir sınır çizdiğimizi göstermekle kalmaz, aynı zamanda çalışmamızda başarı sağlamış olduğumuzu gösterir.»

İlkesiz Birlik Cephesi Çöktü!

Revizyonist klik ikiye bölündü. Al birini, vur öbürüne

Halkımızın emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı mücadelesi ve devrimcilerin oportünizme karşı mücadelesi TİP'in başına çöreklenen Aybar — Aren — — Boran revizyonist kliğini çökertmiş, ikiye bölmüştü. Aren — Boran kliği, Aybar'a karşı sözde ateş püskürdü. Ama revizyonizmi devam ettirdi.

Halkımızın devrim mücadelesinin karşı konmaz seli ve **Proleter Devrimci AYDINLIK** ve **İŞÇİ — KÖYLÜ'nün** revizyonizme karşı mücadelesi de İlkesiz Birlik Cephesini çökertti. **İlkesiz Birlik Cephesi ancak bir yıl dayanabildi. Mihri Belli revizyonist kliği ikiye bölündü. Şimdi ortaya çıkan yeni klik, Mihri Belli'ye karşı sözde ateş püskürüyor.**

Dün «Mihri Belli arkadaşla aramızda küçük görüş ayrılıkları vardır; bunlar devrimci saflardaki ayrılıklardır» diyenler, bugün «Oportünizmi ayakta tutmanın bir yolu da onun önemini küçültmektir, «Küçük görüş ayrılıkları» diyerek meseleyi savuşturmaktır!» (Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup, Ertuğrul Kürkçü, Yusuf Küpeli, Münir Aktolga, Mahir Çayan, s. 17) diyorlar. Dün «Mihri Belli arkadaşın milliyetçilik konusundaki görüşlerine tamamen katılıyoruz; revizyonizmle ilgili görüşlerinde aramızda önemsiz bir ayrılık var» diyenler, bugün Mihri Belli'yi sağ oportünistlikle suçluyorlar. Bu muhalefet sahte bir muhalefettir. Aren — Boran'ın Aybar'a muhalefetinden farklı değildir. Aren — Boran suçu Aybar'ın sırtına yıkıp savuşmak istemişlerdi. Yeni klik de suçu Mihri Belli'nin sırtına yıkıp savuşmak istiyor.

Yeni kliğin sözcüleri, Aydınlık Sosyalist Dergi'den ayrıldıklarını, Dev — Genç toplantılarında okuttukları, sonra da bastırdıkları bir Açık Mektup'la açıkladılar ve görüşlerini ortaya koydular. Bu görüşler, sözde Mihri Belli'nin görüşlerinden ayrılmakta, fakat özde aynı çizgiyi devam ettirmektedir.

Yeni kliğin sözcülerine göre, sömürülen ülkelerde «Leninistler» devrimin «proletaryanın ideolojik öncülüğünde» temel güç olan köylülerin «kırlardan şehirlerin fethi rotasını izleyen bir halk savaşı» vermeleriyle zafere ulaşacağını savunurlar. «Çağdaş reformistler» ise, devrimin temel gücü olarak işçi sınıfını kabul etmekte ve «kırlardan şehirlerin fethi teorisini «köylü çeteciler» vs. şeklinde küçük burjuva hareketi olarak» kınamaktadırlar. «İşte sömürge ve yarı — sömürge ülkelerin solundaki ideolojik ayrılığın temeli budur. «Kastrist», «Maoist», «Guevarist» vs. ayrımları ise, özde hiç bir şey ifade etmeyen, gerçek durumu yansıtmayan, sahte ve sunî ayrımlardır.» (s. 35 — 37) Yani, proleter devrimciler ile modern revizyonistler arasındaki mücadele, devrimin «şehirlerde» işçi sınıfına dayanarak mı, yoksa «kırlarda» köylülere dayanarak mı olacağı konusunda bir taktik ayrılıktır. Bazı kimselerin hata yaparak «savaş alanını yanlış seçmelerinden» (s. 42) ileri gelmektedir.

Bu görüşler doğru görüşler midir? Hayır. Marksist — Leninistlerle modern revizyonistler arasındaki ayrılık, devrim istemekle devrime karşı olmak arasındaki bir ayrılıktır. Proletaryayla burjuvazi arasındaki bir ayrılıktır. Marksist — Leninistler hâkim sınıfların devlet cihazının parçalanması, onun yerine işçi sınıfı önderliğinde halk devletinin kurulması için savaşırlar. Yarı — sömürge, yarı — feodal ülkelerde, bunun yolunun, işçi sınıfı (onun partisi) önderliğinde halk savaşı yolu olduğunu savunurlar. Burjuvazinin temsilcileri olan revizyonistler ise, hâkim sınıfların devlet cihazının parçalanmasına, dolayısıyla devrime karşıdırlar. Burjuvazinin önderliğinde «kapitalist olmayan yoldan sosyalizme barış içinde geçiş» i öne sürerler. Bu birbirine taban tabana zıt iki politikayı, devrim yapmak için işçileri ve şehirleri temel almakla, köylüleri ve kırları temel almak arasındaki bir ayrılık olarak göstermeye çalışmak, meselenin özü üzerinde kafaları bulandırmaktır.

«Kastrocu», «Guevaracı» akımlar, proletarya partisinin, dolayısıyla proletaryanın önderliğini reddederler. Silâhlı halk kitlelerinin değil, üstün silâhlarla donatılmış bir avuç aydının devrim yapacağını zannederler. Proletarya partisine ve kitlelere güvensizlik, onların ideolojilerinin özünü meydana getirir. Çağımızın Marksizm — Leninizm'i olan Mao Zedung Düşüncesini ve Mao Zedung'un halk savaşı teorisini savunan proleter devrimci çizgi ile burjuva ve küçük burjuva radikallerinin anarşist çizgisini aynı şey gibi göstermeye çalışmak, yine meselenin özü üzerinde kafaları bulandırmaktan başka bir şey değildir.

«Açık Mektup» u yazanlara göre, bütün ülkelerdeki «sosyal reformistler» gibi, Türkiye'de de Mihri Belli devrimde «köylülüğü değil de işçi sınıfını temel güç kabul ederek», «işçi sınıfının ideolojik öncülüğünü» değil de «fiili öncülüğünü» ileri sürerek, devrimin «şehirlerden kırlara doğru bir rota» izleyeceğini savunmaktadır. Bu kolay bir iş olmadığı için de, uzun vadede işçi sınıfına güvenmekle beraber, «kısa dönemde» başka güçlere bel bağlamaktadır (s. 35 — 39). Bu yüzden Mihri Belli «sağcı bir devrim teorisi» ne sahiptir (!)

Bu görüşler doğru mudur? Gerçekten Mihri Belli bu fikirleri mi savunmaktadır? Bu fikirleri savunduğu için mi bir revizyonisttir? Hayır. Mihri Belli, proletarya önderliğinde demokratik devrimi reddettiği için, burjuva önderliğinde sözde «kapitalist olmayan yoldan» sosyalizme «barış içinde geçiş» i savunduğu için bir revizyonisttir. Mihri Belli, uzun süre «küçük burjuva bürokrasisinin» devrimciliğini savundu. Daha sonra yoksul köylülerin işçilerden daha fazla sömürüldüğünü, bunun için daha devrimci olduklarını savundu. Şimdi de işçi sınıfını ağzından düşürmüyor. Bu onun burjuva önderliğini savunduğu gerçeğini gizleyebilir mi? Burjuva devlet cihazını savunduğunu, burjuva ordusunu ve burjuva bürokrasisini devrime önder olarak göstermesini gizleyebilir mi? «Legalite uğruna mücadele» tezinin teslimiyetçiliğini örtebilir mi?

«Açık Mektup» yayınlayanlar, Mihri Belli ile «aramızdaki çelişki, çağdaş reformizm ile Leninizm, klâsik sol partilerle Leninist partiler arasındaki ideolojik ayrılıktan başka bir şey değildir» (s. 39) diyorlar. «Mektup» ta bol bol halk savaşının lâfını ediyorlar, ama Mao Zedung'un ve Lin Biao'nun adını ağızlarına almıyorlar. «Çağdaş reformistler», «sosyal reformistler», «klâsik sol partiler», «revizyonist akım» vs. diyorlar ama modern revizyonizmi ağızlarına almıyorlar. Modern revizyonizmin merkezi olan Sovyet sosyal — emperyalizmini ağızlarına almıyorlar. Onlara göre revizyonizm burjuva ideolojisi değil de, adeta Marksizm — Leninizmin değişik bir türüdür; hatalı bir çeşit Marksizm'dir. Kaypak ve tamamen ikiyüzlü bir tutumla Mao Zedung Düşüncesine sinsice ve gizlice saldırıyorlar. Tıpkı Mihri Belli gibi, Marksist — Leninistlerle modern revizyonistler arasındaki mücadeleyi, proletarya ile burjuvazi arasında sınıf mücadelesi olarak değil de «solun içinde bir ideolojik ayrılık» (s. 35 — 37) olarak göstermeye çalışıyorlar.

Mihri Belli'ye karşı muhalefetlerinin sahte bir muhalefet olduğu, Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşlerine karşı takındıkları tavırdan da bellidir. Yıllardır, t e m e l ç a l ı ş m a alanı olarak şehirleri ve devrimin temel gücü olarak işçi sınıfını savunan Hikmet Kıvılcımlı'yı «Türkiye'nin sınıfsal ilişki ve çelişkilerine ilişkin... ışık tutacak, değerli teorik çalışmalar» yapmış bir kimse olarak göklere çıkarıyorlar (s. 20 — 21).

Bu tutumları, «şehirleri temel alanlar revizyonisttir» şeklindeki görüşlerinde ne kadar ikiyüzlü olduklarını göstermiyor mu?

İkiyüzlüler, Mao Zedung'un halk savaşı teorisi üzerinde de kafalarda bulanıklık yaratmaya çalışıyorlar. Halk savaşını, sadece şehirlerde emperyalizmin güçlü olması gibi taktik bir zorunluluğa bağlıyorlar. Mao Zedung'un halk savaşı teorisi, askerî zorunluluklara değil, yarı — feodal ve yarı — sömürge ülkelerdeki sınıf çelişmelerinin tahliline dayanır. Halk savaşı teorisi, bu toplumlarda, hâkim sınıfların devlet cihazının parçalanması ve işçi sınıfı önderliğinde halk iktidarının kurulması teorisidir. Emperyalizme bağımlı bir kapitalist gelişmenin yer aldığı bu ülkelerde, yarı — feodal ilişkiler içinde yaşayan köylü kitleleri nüfusun ezici çoğunluğunu meydana getirir. Bu ülkelerde, baş çelişme sömürülen köylü yığınlarıyla, yarı — feodal sömürücüler arasındaki çelişmedir. Devrime, yani burjuva devlet cihazının parçalanmasına giden yolda çözümü ilk olarak ele alınması gereken çelişme, budur. Bunun için bu ülkelerin önündeki devrim aşaması, özü toprak devrimi olan demokratik devrimdir. Toprak devrimi, ancak işçi sınıfının (onun partisinin) önderliğinde zafere ulaşabilir. Bunun için hâkim sınıfların devlet cihazı parça parça ele geçirilir. Köylük bölgelerde kurtarılmış bölgeler kurulması, bu yolla şehirlerin kuşatılması ve nihayet b ü t ü n ülkede iktidarın ele g e ç i r i l m e s i y l e z a f e r e ulaşılır. H a l k s a v a ş ı, halkın, esas olarak köylü kitlelerin seferber edilmesine dayanır. Onun için halk savaşı dağlarda, bayırlarda ya da ormanlarda değil, köylü kitleleri neredeyse orada verilir. Bir kır savaşı değil, bir halk savaşıdır. Modern silâhlarla donatılmış ve onları kullanmasını bilen «askerî eğitim» görmüş «uzmanların» değil, halk kitlelerinin savaşıdır.

«Açık Mektup» şöyle diyor: «Türkiye devrimi Vietnam, Çin, Küba devrimlerinden farklı bir yol izleyecek, önce şehirler, sonra kırlar temel olacaktır»; «Son duruşma kırlarda cereyan edecektir» (s. 58 — 59). «Açık Mektup» u yazanlar ne olduğu belli olmayan «Emperyalizmin 3. bunalım döneminin özelliklerinden ve Türkiye'deki üretici güçlerin gelişme seviyesinden dolayı», halk savaşı teorisini tepe taklak ediyorlar.

«Hele şehirlerde duralım, sonra kırlara çekiliriz» fikri, bugün Türkiye'deki en tehlikeli revizyonizmdir. Mihri Belli kliğinden ayrılarak, revizyonizmlerini gizleyeceklerini sanan ikiyüzlü unsurların piyasaya sürdükleri kalp teori budur. Köylük alanlardaki mücadele bu mekanik sıralamayı yapanları beklemez. **Daha bugünden köylük alanlardaki sınıf mücadelesinin ateşi içinde çelikleşmezsek yarın hangi tecrübe ve örgütlenme ile devrimci mücadelenin daha ileri görevlerini başarabiliriz? Devrimci mücadele bir saksı çiçeği değildir ki, onu ilk önce şehirlerde büyütüp daha sonra köylere götüresin. Devrimci mücadele ve örgütlenme, esas olarak hangi toprakta, hangi iklimde yetişir ve büyürse, o toprak ve iklimin mücadele şartlarına göre dayanıklılık ve tecrübe kazanır, sınıf ilişkilerini ve şartları mücadele içinde kavrar, kitleleri devrimci bir güç haline getirir ve halk savaşı yoluyla düşmanı alteder.** Bütün bu görevler, daha bugünden esas ağırlık köylük alanlara verilmek suretiyle ve köylerle şehirlerdeki mücadele halk savaşının gelişmesi hedefine bağımlı bir şekilde yürütülerek yerine getirilir. Köylük alanlardaki mücadele ile şehirlerdeki mücadele arasındaki bağ, diyalektiktir. Mekanik br burjuva kafasıyla kavranamaz. Proletarya önderliğini, işçi — köylü ittifakını, gerici iktidarın parçalanışında şehir ve köylük alanlardaki mücadelenin birbirini tamamlayan rolünü, ancak diyalektik bir kavrayışla anlayabilir ve sınıf mücadelesine uygulayabiliriz. Bugün Türkiye'de «Hele şehirlerde duralım, sonra kırlara çekiliriz» fikri, halk savaşı yolunun en ince ve aldatıcı biçimde inkârı, revizyonizmin en kurnazca ve sahtekârca savunulmasıdır. **(Proleter Devrimci AYDINLIK,** Sayı 28, s. 5.)

Mao Zedung Düşüncesi üzerinde bulanıklık yaratmaya çalışan bu sahte muhalefetin amacı nedir?

Halkın ve proleter devrimcilerinin mücadelesi, her geçen gün Mihri Belli revizyonizminin ve onun uluslararası kaynağı olan modern revizyonizmin niteliğini ortaya koyuyor. Devrim isteyen bütün unsurlar gün geçtikçe Mao Zedung Düşüncesinin halkımızın kurtuluş yolunu aydınlattığını kavrıyor.

Sahte muhalefet Mao Zedung Düşüncesiyle devrim isteyen kadrolar arasına bir duvar çekmeye çabalıyor. Revizyonist görüşlere sözde saldırıyor, ama bütün revizyonistlerle Mao Zedung Düşüncesine karşı birliği savunuyor. Devrim isteyen bütün unsurların anti — faşist eylem birliğinin sağlanmasının başlıca devrimci görev olduğu şu dönemde, iki yüzlü klik proleter devrimci harekete saldırarak, devrim isteyen ve eninde sonunda proleter devrimci saflara katılacak olan gençler arasında hareketimize karşı düşmanlık körüklüyorlar.

Revizyonist klikler içinde en sinsi olanı budur. Çünkü ikiyüzlüdür. Bütün çabası, devrim isteyen unsurları aldatmak, zehir saçan revizyonist fikirlerin etkinliğini korumaktır. Bütün revizyonist klikler gibi yıkılmaya mahkûmdur.

Devrim isteyen bütün kadrolar ergeç Mao Zedung Düşüncesi temeli üzerinde birleşecektir.

İki Yüzlülüğün Belgeleri

Bugün Mihri Belli'ye sözde ateş püsküren ikiyüzlü klik daha dün Mihri Belli'nin görüşlerinin hararetli savunucusuydu. Aşağıdaki seçmeler ikiyüzlülerin daha iki üç ay önceki tutumlarının aynasıdır.

***

«İşçi, Ordu Elele — Millî Cephede sloganı direniş yürüyüşlerinin en etkili sloganı oldu. Türk Ordusu tarihi geleneğine bağlı kaldı ve Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi bir iktidarın emrinde kendi emekçi halkına karşı koymadı.»

İmza: Aydınlık Sosyalist Dergi (Sayı 21, s. 197)
Sahibi: Münir Aktolga
Yazı Kurulu Üyeleri : Mihri Belli, Mahir Çayan, vs.

***

«Büyük direniş günleri Amerikan danışmanlarının telkiniyle Demirel iktidarının uygulamaya çalıştığı Türk Ordusunu millî güçlere karşı bir baskı kuvveti olarak kullanmak plânı genellikle uygulanamadı. O günler «İşçi — Ordu Elele, Millî Cephede» sloganı etkili bir slogan oldu... Türk ordusuna montaj ve ambalâj sanayii işverenlerinin elinde işçiye karşı bir baskı aracı rolünü oynatmak kolay bir iş değildir... Türkiye'de millici ve devrimci bir geleneğe sahip Atatürkçü Türk ordusunun varlığı faşizmi özleyenlerin önüne dikile nbüyük bir engeldir... Halkımız kendi ordusu saydığı Türk ordusuna karşı güven ve sevgi beslemektedir...»

İmza: Aydınlık Sosyalist Dergi (Sayı 22, s. 266 — 267)
Sahibi: Münir Aktolga
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Mahir Çayan

***

«Şu tarihi anda, Türkiye'de, proleter devrimci hareketin en önemli bir meselesi legalite uğruna mücadeledir. Legalite uğruna mücadele Filipin demokrasiciliği, nin sınırlarını aşılması, güneş altındaki yerimizin dost — düşman tarafından tanınması uğruna, demokrasi uğruna mücadeledir... Bizim gizli hesabımız yoktur. Hesabımız açıktır, ortadadır. Türkiye'nin bugünkü şartlarında gizlenmek bize düşmez. Varsın vatan satıcıları gizlensinler.»

İmza: Aydınlık Sosyalist Dergi (Sayı 24, s. 433)
Sahibi: Münir Aktolga
Yazı Kurulu Üyeleri : Mahir Çayan, Yusuf Küpeli vs.

***

«Mihri Belli arkadaşın «Devrimci Milliyetçilik ile Proleter Enternasyonalizmi Birbirini Tamamlar» başlıklı yazısının milliyetçilikle ilgili olan kısmına tamamen katılıyoruz. Revizyonizmle ilgili ikinci kısım konusunda aramızda nüans farkları (önemsiz, küçük görüş ayrılıkları) var.»

Mahir Çayan ve Yusuf Küpeli
1970 Ekim ayında SBF'de yapılan «Revizyonizm» konulu tartışmalı konferansta.

***

«Biz, Proleter Devrimci AYDINLIK gibi Pekin ağzıyla konuşamayız.»

Mahir Çavan, Yusuf Küpeli ve Münir Aktolga
«Revizyonizm» konulu tartışmalı konferansta ve 1970 Ekim ayındaki Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Kurulunda.

Çukurova İşçi Mücadel

Amerikancı AP iktidarının işçi sınıfımızın mücadelesini bastırmak için giriştiği bütün çabalara rağmen, 15 — 16 Haziran büyük işçi mücadelesinin etkileri bütün yurtta devam etmektedir. Çukurova'da da, dokuma işçilerinin yoğun olduğu fabrikalarda bu etki kendini göstermiştir. Artan hayat pahalılığı karşısında, düşük olan işçi ücretleri artık işçileri geçindiremeyecek bir duruma gelmiştir. Sarı sendikacıların patronlarla tam bir anlaşma içinde oldukları gerçeğini her geçen gün daha iyi kavrayan Çukurova işçileri günlerce süren mücadelelere atıldılar. Bu mücadelelerdeki çalışmalarımızı gözden geçirmeliyiz. İşçilerin ve bizlerin kazandığımız tecrübeleri değerlendirmeliyiz. Böylelikle ileride daha doğru çalışmak, mücadeleyi ilerletmek mümkün olacaktır.

Çukurova'da ilk hareket 613 işçinin çalıştığı Tarsus Basma fabrikasında oldu. Grevi DİSK'e bağlı Tüm — İş Sendikası yönetti. 72 gün süren grev boyunca, patron, işçiler arasındaki birliği baltalamak için gizli, açık, kanunlu — kanunsuz her yola başvurmuştur; grevde bulunan sendikanın başkanını ve yöneticilerden bazılarını satın aldı. Grevci işçiler arasında çok az sayıda da olsa faşist unsurlar vardır. Bütün bunlara rağmen, 72 günlük mücadele boyunca işçilerin birliği sürdürüldü. Bu ilk grev, dokuma işçileri arasında ilk kıvılcımı attı. Yıllardır sarı sendikalar tarafından patronlara satılan Güneyli işçilerin gözünü açtı.

İlk bakışta grev sonunda elde edilen ücret zamlarının bundan önceki toplu iş sözleşmelerine oranla daha yüksek olduğu göze çarpmaktadır. Ama bu durum aldatıcıdır. Çünkü bu yıllarda artan hayat pahalılığı bir kasırga gibidir. İşçilerin elde ettikleri bütün ücret zamları bir göz boyamadan öte bir anlam taşımamaktadır.

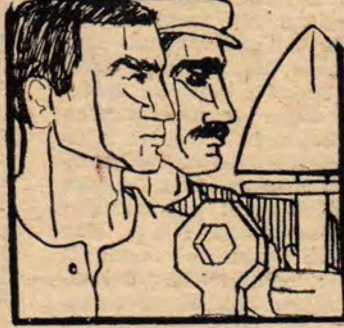
Grevci sendikanın yöneticilerinin patronun adamı olması yüzünden işçilerle temas etmemiz önce güç olmuştur. Çünkü bu gibi sendikacılar proleter devrimcilerin grevci işçilerle temas etmeleri onların patronla yapacağı pazarlığı (!) bozacağını işçilere mücadele bilincini aşılayacaklarını bilmektedirler. Bu yüzden bu gibi gerici sendikacılar daima, bizlerle işçiler arasına bir duvar çekmek istemektedirler. Bu duvar

aşılmaz değildir. İşçi kitleleri arasında çalışmaya azmetmiş bir devrimci için bu ancak küçük bir engel olabilir. Yeter ki bizler işçi kitlesinin isteklerini doğru olarak kavrayalım ve işçi haklarının tavizsiz savunucusu olalım; işçi sınıfının genel hedeflerinin yanında işçilerin yakın hedeflerini eksiksiz savunalım. Önce ileri işçilerle temas kurarak, onlar aracılığıyla işçi kitlesiyle konuşma imkânını bulduk. İşçilere birlik olmaları gereğini anlattık. Birliği bozmak isteyeceklere karşı onları uyardık. İşçilere siyasi gerçekleri anlattık. İşçi sınıfının kurtuluş yolunu açıkladık. Patronların yardakçıları bizim işçi kitlesiyle temasımızı engellemek için çok gayret sarf ettiler. Ama bu çabaları boşa çıkarmayı bildik. İşçilerle devrimcilerin arasına girmek isteyenlerin gerçekte mücadeleyi desteksiz bırakmak amacında olduklarını anlattık.

ÇALIŞMALARIMIZDAN ÇIKARDIĞIMIZ SONUÇLAR

Grevci işçileri desteklemek ve onlarla devrimci bir birlik kurmak istiyorsak, mutlaka grev mahalline toplu olarak gitmek gerekmez. Tersine, bu durum çoğu zaman sakıncalı olmaktadır. En iyisi, siyasi bilinci ileri işçi arkadaşlarla ortak çalışma yapmaktır. İşçi kitlesi içinde bulunmak, görünüşte kitleler içinde olmak gibi gelebilir. Ama gerçekte birçok sakıncalar doğurmaktadır. Arkadaşlarımızı tecride kadar varabilir. Gösterişçi çalışma yerine, disiplinli ve sistemli çalışma şarttır. Devrimci işçi arkadaşlarla grevin yakın

hedefleri doğru tesbit edilmeli ve grevdeki bütün olumlu ve olumsuz şartlar gözönüne alınmalıdır. Devrimci işçi arkadaşlara inisiyatif tanımalıyız. Bu şekilde patronların satın aldığı yardakçıların tertiplerini ve polisin devrimcileri gözaltına alarak etkisiz bırakma çabalarını boşa çıkarmak da mümkündür. **Devrimci işçi arkadaşlara sorumluluk vermek onlarda önderlik yeteneklerini geliştirir.**

Tarsus'ta grev devam ederken birdenbire Adana'da büyük işçi olayları patlak verdi. DİSK bu bölgede dokuma fabrikalarında örgütlenme çalışmasına henüz başlamıştı. Ancak, yıllardır Teksif tarafından üç — beş kuruşa satılan işçiler başkaldırdılar. Hareketin böyle birdenbire patlak verişi, DİSK yöneticilerini dahi şaşırttı. Gelişmeler süratli oldu. Kanlı işçi mücadelelerinin zaman zaman başı boş geliştiği görüldü. İşçiler kendiliklerinden örgütlenip mücadeleyi sürdürdüler.

Adana'da işçi hareketi başlar başlamaz çalışmalarımızı oraya kaydırdık. Adana ve çevresinde terör vardı. Bu terör bizi daha dikkatli kıldı. Tarsus'ta yaptığımız hataları burada yapmadık. Birkaç ileri işçi ile temas kurduk. Bu arkadaşlarla devamlı meseleleri tartıştık. Onlarla tam bir birlik kurarak çalışmaya koyulduk. İleri işçilerle birlik yanında, işçi kitleleriyle doğrudan teması da kaybetmedik. İşçi — Köylü'yü bütün fabrikalara ulaştırdık. Patronların ve polisin baskıları hep boşa çıktı. İşçi — Köylü elden ele dolaştı. Helâlarda gizli okundu. Gazeteleri işçi evlerine ulaştırdık.

Adana'daki arkadaşlarımız hâlâ işçiler içinde aktif olarak çalışmaktalar. Her fabrikada işçiler içinde komiteler oluşturmak hedefimizdir. Bu komiteler işçilerin en ileri unsurlarından oluşacaktır. İşçilere gazetemiz, dergilerimiz ve broşürlerimiz dağıtılmaktadır.

Patronlar ve onların yardakçıları işçilerin birliğini bölmek için her yola başvurmaktadırlar. Adana işçi mücadelesinde Kürt ve Türk işçileri birbirine düşürerek bundan faydalanmak istediler. Kürt işçileri geri bilinçlerinden ötürü kendi saflarına çekmek istediler. Kürt işçiler arasında da ileri bir işçi arkadaşımız vardı. Bu arkadaş işten atılmıştı. İstanbul'da yeni bir iş bulmuştu. İşçiler bu arkadaşın gitmesine engel oldular. Aralarında topladıkları paralarla arkadaşımızın ihtiyaçlarını karşıladılar. Böylece işçi kardeşliğinin güzel bir örneğini gösterdiler. İşçilerin mücadele azmi ve tutkunlukları bize de güç katmaktadır. İleri bilinçteki bu işçi arkadaş, Kürt işçileri mücadele saflarında toplamamızda bize yardımcı oldu. Kürt işçiler de böylece halkımızı ve işçi sınıfını bölmek için hâkim sınıfların oynadıkları oyunu gerçek hayatta gördüler. Onlara Kürt ve Türk halklarının devrimci mücadeledeki birliğini anlattık. İşçilerin ortak menfaatlerini gösterdik. Bütün Türkiye işçilerinin kardeşliği olmaksızın kimsenin kurtuluşunun gerçekleşemiyeceğini açıkladık. Sonunda, patronun bölücülüğünü boşa çıkardık.

Dokuma işçilerinin mücadelesi sürerken, Tarsus Beyaz Çimento fabrikasında işgal başladı. Burada çalışmamız daha kolay oldu. Hem pratiğimiz ilerlemişti, hem de buranın işçileri genellikle daha ileri idi. Çünkü çevrelerinde olup biten işçi mücadelelerinden dersler çıkarmışlardı. İşçilerin mücadelesine devrimcilerin desteğinin şart olduğunu kavramışlardı. İşgalci işçi arkadaşlara yardımcı olacak iki grevci arkadaş seçtik. Bunlar, oradaki çalışmayı geniş ölçüde sürdürdüler. İleri işçilere kitap ve broşürlerimizi veriyorduk. Geceleri ve elverişli zamanlarda ileri işçilerle, işçi sınıfının ve halkımızın kurtuluş yolunu tartışıyorduk. Fabrikadaki işçilerin çoğunluğu Kürt işçilerdi. Türk olsun, Kürt olsun işçilerin devrimci birliğini savunduk. Onlara bölücülerin davranışlarına karşı uyanık olmalarını anlattık. İşgalci işçilere, grev olan fabrikadan her gün yemek gönderiyorduk. Bu yemek verme işine sendika yöneticileri karşı çıktılar. Ama işçiler bunu severek yapmaktaydılar. Bu, işçi kardeşliğinin güzel bir örneğidir. İşgal hâlâ devam etmektedir.

SİYASİ ÇALIŞMA

İşçiler içinde siyasi çalışmalarımızda önce bazı sloganlar atıyorduk. Sözgelimi: **«Devlet sömürücü sınıfların baskı aracıdır», «Kurtuluşumuz için siyasi iktidarın ele geçirilmesi şarttır.»** Daha sonra açıklıyorduk. İşçiler açıklamalarımızı büyük bir dikkatle [...] liyorlardı. Tartışmalarda, onların yaratıcı görü[...] hepimiz için yararlı oluyordu. **Önce önemli siyasi [...]ganları belletmek ve sonra da bunları kavratmak [...] açıklama ve tartışmalar yapmak**, bizim tecrübemiz[...] çıkardığımız bir derstir.

Birlikte çalıştığımız ileri işçi arkadaşlara, dev[...]ci çalışma tarzının nasıl olması gerektiğini bizzat [...]ulayarak öğretmeye çalışıyorduk. İşçilerin toplu [...]timde bulundukları için, birçok aydının zorlukla [...]rayacağı çalışma tarzını hemen benimsediklerini gö[...]yorduk. Hattâ geri işçiler bile hemen buna uyuyor[...]dı. Disiplinli ve örgütlü çalışmaya genel olarak yat[...]dılar. **Çalışmalarda her zaman eleştiri ve özeleşti[...] uyguladık. Bu, bizi ilerleten bir şeydi.** Eleştiri [...] özeleştiriyi göstermelik olsun diye uyguladık. Bu y[...]temi hatalarımızı yenelim diye uyguladık. Birçok [...] arkadaş haklı olarak bizi eleştiriyordu. Biz hataları[...]nı hemen kabul ediyor ve düzeltmek için gayret sa[...]diyorduk. Bu, işçilerin devrimci harekete olan güv[...]lerini artırıyordu. Bir işçi arkadaşa söz verdiği[...] saatte gidemedik. Arkadaş bizi eleştirdi. Gevşekl[...]mizden ötürü özür diledik. Bir daha da söz verdiği[...] saatte bulunmaya dikkat ettik. Bundan çıkardığı[...] sonuç, **disiplinli çalışmak, verdiğimiz sözü tutmak [...] örnek bir çalışma yapmaktır.**

Toplantılarda işçi arkadaşlar bize kulaklarına [...]lınan devrimci hareket içindeki ayrılıkları soruy[...]lardı. Bizler de onlara mümkün olduğu ölçüde, anla[...] bilecekleri şekilde anlatmaya çalıştık. Mücadeleleri [...]ğu defa işçi ve köylü hareketlerinin geçmiş tecrübe[...]rini anlatarak kavratabiliyorduk. Hiçbir zaman, işçi[...]

bunu anlayamaz gibi gerici bir tavıra düşmedik. İş[...]çiler yanlış görüşleri gördükçe doğruları kavrıyorlard[...] Bir toplantıda işçilerin isteği üzerine **Kurtuluş** gazetesi[...]nin eleştirisini yaptık. İşçiler İŞÇİ — KÖYLÜ ile **Kur[...]tuluş'u** karşılaştırarak gerçeği kavrıyorlardı. Bunda[...] çıkan sonuç şudur: **Siyasi çalışmalarımızda her türl[...] revizyonist ve oportünist görüşü üzerini küllendirme[...]den, bunları pratiğe bağlı olarak yıkmak şarttır.**

Çalışmalarımızda işçi arkadaşlara köylerdeki mü[...]cadeleyi ve işçi — köylü ittifakını anlattık. İşçiler bu[...]nu iyi kavradılar. Çünkü grevdeki fabrikanın sahib[...] 108 bin dönüm toprağa sahipti. Tıpkı fabrikadaki işçi[...]ler gibi, tarım işçileri ve yoksul köylüler de aynı pat[...]ron tarafından sömürülmektedir. Bunun yanında[...] fabrikadaki işçilerin birçoğunun köylülükle ilişkisi he[...]nüz kopmamıştır. Birçokları hâlâ köylerde oturmak[...]ta ve fabrikaya gidip gelmektedir.

İşçilerin mücadelesini bastırmak için gerici propa[...]gandalar yayan patron: «Benim binlerce dönüm topra[...]ğım var. Fabrikanın makinalarını çürütürüm de yin[...] dönmem. Bana topraklar yeter.» diyormuş. Bunu biz[...]

BURJUVAZİNİN EGEMENLİĞİ AN[...]LEBİLİR. PROLETARYA, EKONOMİK [...] HAZIRLAYAN VE ONA BU İŞİ BAŞAR[...] SINIFTIR. BURJUVAZİ, KÖYLÜLERİ V[...] PARÇALAYIP DAĞITTIĞI HALDE, PRO[...]RİR VE ÖRGÜTLER. BÜYÜK ÜRETİM[...] PROLETARYA, BURJUVAZİNİN ÇOĞUN[...]RÜP EZDİĞİ VE KURTULUŞLARI İÇİN [...] BULUNAN BÜTÜN ÇALIŞAN VE SÖM[...]MAYA YETENEKLİ BİR SINIFTIR.

sinin Öğrettikleri

bir işçi arkadaş nakletti. Ve dedi ki: «Böyle söylüyor patron. Patronun belini köylerden kırmak gerek. İşçiler ve köylüler birlik olmalı.»

HATALARLA MÜCADELE

Çalışmalarımız sırasında saflarımızda birçok hatatalı görüş ortaya çıktı. Bunlardan en önemlisi şu idi: «Şehirlerde çalışmak, işçi sınıfı arasında çalışmak, revizyonist bir çalışmadır.» Bu görüşlerin kaynağının entellektüel eğilimler olduğunu tesbit ettik. Bu görüşlere karşı tavizsiz, doğruları savunduk. Çalışmalarımıza devam ettik. Ama bu hatalı görüşlerin sahipleri olan arkadaşlar, evlerine kapanıp kitaplar arasına daldılar. Onlar, **«gerçeği somut olgularda aramak»** yerine kitap kurdu olmayı seçtiler. Elbetteki bu yanlış bir yoldu. Saflarımızda yetişkin kadrolara çok ihtiyacımız olduğu bir sırada böylesine eğilimler bizi epey sarstı. Onları ikna etmek için çalıştık. İşçi içindeki mücadeleye katılmayıp evlerinde oturup kitap okumakla «gerçeği» kavrayamayacaklarını söyledik. Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Başkan Mao bize böyle söylüyor.

İşçi arkadaşlar bizim içimizdeki hatalı görüşlerin farkına vardılar. Çünkü arkadaşların bazıları hiç çalışmalara katılmıyordu. Bize durumu sordular. Biz de anlattık. Kendi düşüncelerini açıkladılar. Bu hatalı tutumların devrimci mücadeleye zararlı olduğunu onlar da kavradılar.

Çukurova'daki çalışmalar için önemli bir tesbit işçilerin köyle bağlarının devam etmesidir. Eğer bu gerçeği göremezsek, şehirde mücadelesine sırt çevirdiğimiz işçiyi, köyde karşımızda görürüz. Ve o işçi bizim devrimciliğimizin şüphe götürdüğünü hayatında ki olaylarla köylülere tam olarak açıklayabilir. İşçi mücadelelerinde bağ kurduğumuz işçi arkadaşlar aracılığıyla da köylere devrimci fikirlerimiz ulaşabilir. İşçiler aracılığıyla köylülerle bağ kurulabilir.

Buna bir örnek verelim: Fabrikalarda kurulan komitelerin dağıttığı gazetelerimiz köylere de ulaştı. Bir fabrikada, çalışan her işçiye beş gazete düşmek üzere, dağıtım yapılmış. Sonradan öğrendik ki işçiler fazla gazete alarak bunları köylere ulaştırmışlar. Şimdi Çukurova'nın köylüleri de işçi mücadelesinin derslerini öğrenmektedir. Onlar da işçi sınıfının devrimimizdeki görevini anlama yolundadır.

Bugün en çok sıkıntısını çektiğimiz şey nedir? Köylük alanlarda uzun süreli çalışma yapabilme imkânını bulmaktır. Köylüler arasında kök salmaktır. Yetişkin bir işçinin kendi köyü ile ilişki kurması ve burada devrimci çalışma yapması güç olmayacaktır. Bu, meselenin bir yönüdür. Diğer yön ise, işçi sınıfının devrimimizin önderi olduğunun mücadeleyle gösterilmesidir. İşçi sınıfı iktisadi ve siyasi mücadele içinde bilincini geliştirir. Devrimin öncüsü olduğunun bilincine varır. Devrimin, köylülere önderlik yaparak gerçekleşeceğini anlar. Bu nokta meselenin can alıcı bir noktasıdır. Biz bu gerçeklere hiçbir zaman gözümüzü kapayamayız.

İşçi — köylü ittifakını bu bütünlük içinde ele almalıyız. İşçi sınıfının mücadelesini köylük alanlardaki sınıf mücadelesinin geliştirilmesi yönüne sevketmeliyiz. İşçi sınıfı mücadelesinin köylük alanlardaki mücadeleyi geliştirmeye yönelmesi de, esas çalışma alanında, köylük bölgelerde çalışmakla olur. Şüphesiz ki, köylülere sadece işçiler aracılığıyla gitmeyi düşünemeyiz.

Meseleyi doğru olarak kavrayamayan, entellektüel tartışmalarla ve evlerine kapanıp kitaplar arasında vaktini geçirenlere bizler, «Eh, madem öyle istiyorsunuz, buyurun köyler sizi bekliyor» demedik. Çünkü bu faydasız olurdu. Nitekim, böyle düşünen arkadaşlar da bu yolu tutmadılar.

Bölgedeki işçilerin yaşama şartlarına kısaca dokunalım. İşçiler içinde lumpen eğilimler de vardır. Bizim bölgede işçilerin küçümsenmeyecek ölçüde bir kısmı esrar kullandığını tesbit ettik. Bu hem işçilerin kafaca ve bedence mücadelelerini engelleyen bir şeydir ve hem de bu durumu bilen patronlar ve polis bu işçileri kendilerine bağımlı kılarak devrimci mücadeleden alakoymaktadır. İşçiler polis baskısından korkmaktadırlar. İşçiler içinde bu gibi kötü alışkanlıklarla da mücadele etmeliyiz. İleri bir işçi arkadaşı biz ikna ederek böyle kötü alışkanlıklarından vazgeçirdik.

"...pratik hareketi derinlemesine kavramayan hiçbir siyasi parti, büyük bir devrimci hareketi zafere ulaştıramaz,,
Mao Zedung

Kadın işçiler arasında çalışmalara özel bir gayret ve dikkat sarfetmeliyiz. Kadın işçilerle kız arkadaşlar ilişki kurmalıdır. Kız arkadaşlar kadın işçi aracılığıyla kadın erkek bütün işçilerin mücadeleye katılmalarını sağlamak için çalışmalıdır. Gericilerin, hayasızca yalanlarına ve iftiralarına karşı uyanık olmak gerekir. Kız arkadaşlar, erkek işçiler arasında çalışmaya zorunlu olmadığı zamanlarda katılmayabilirler. Grevci işçiler en çok kadınların desteğinin alınmasını şart görüyorlardı. Mücadele sırasında, evlerinde ağlama ve sızlamalar yerine onları destekleyen birer eş bulmak istiyorlardı. Çalışmalarımız olumlu olmuştur. Adana olaylarını İşçi — Köylü'den okuyanlar bilirler. Çok kere kadınların atılgan davranışları erkek işçilere cesaret vermiştir. Bazan kadın işçiler en önde mücadele ettiler.

DİSK'İN TUTUMU VE İLİŞKİLER

Sarı sendikalar tarafından yıllarca haraca kesilen ve patronlara üç — beş kuruşa satılan işçiler DİSK'e bir kurtarıcı olarak sarılmaktadırlar. Şartlar onları buna zorlamaktadır. Bir fabrikada en ufak bir olay çıksa hemen DİSK'e koşuyorlar. Çoğu zaman da katılmak için karar bile alıyorlar. Adana'da çıkan hareketlere bu açıdan bakmalıyız. Hareketler bir patlama ile ve kendiliğinden başladı, gelişti. DİSK'in çalışmaları böylesine bir sonucu hedef almamıştı. Bu şunu da göstermektedir; işçi sınıfının üzerindeki sömürü ve baskılar arttıkça mücadeleye olan azmi gelişmektedir. En ufak bir kıvılcım geniş işçi kitlelerini harekete sokmaktadır.

Gelişen işçi olayları göstermektedir ki, sarı sendikacılık çökmektedir. Yerine işçilere yol gösterecek devrimci sendikalar şarttır. DİSK işçi mücadelesinin başlangıcında çoğu kere aktif rol almaktadır. Ama bundan sonra reformcu yolu tutmakta ve kitlelerin eğitimine sırt çevirmektedir.

Bizler, **bugün** yaralı bir görevi yerine getiren DİSK'in sarı sendikalarla olan mücadelesini işçi mücadelelerini ilerlettiği için desteklemeliyiz. Hiç bir arkadaş bunu küçümsememelidir. Ancak, bunun yanında bizler, mücadelenin ekonomik mücadele sınırları içine hapsolunmamasına dikkat etmeliyiz. İşçilere devrimci yayınları götürmeli ve işçiler arasında devrimci propagandayı önemle yürütmeliyiz. İşçi mücadelesinde DİSK yöneticilerinin kaypak ve teslimiyetçi yanlarıyla mücadele etmeliyiz.

DİSK yöneticilerinin harekette bizleri tecrite yönelen tutumları yanlıştır. Devrim dâvamıza zararlıdır. Hattâ kısa vadede işçilerin menfaatlerine de zararlıdır. O halde, bizler DİSK'in bu tutumuna karşı işçilerle birlikte mücadele etmeliyiz. Ama asla sekter bir tutuma ve DİSK'i kötülemek durumuna da düşmemeliyiz. Bizler mücadele sırasında sendikacılara değil, işçilere güvenmeliyiz. İşçilerin ileri kesimlerinin hareketi yönetmelerini sağlamalıyız.

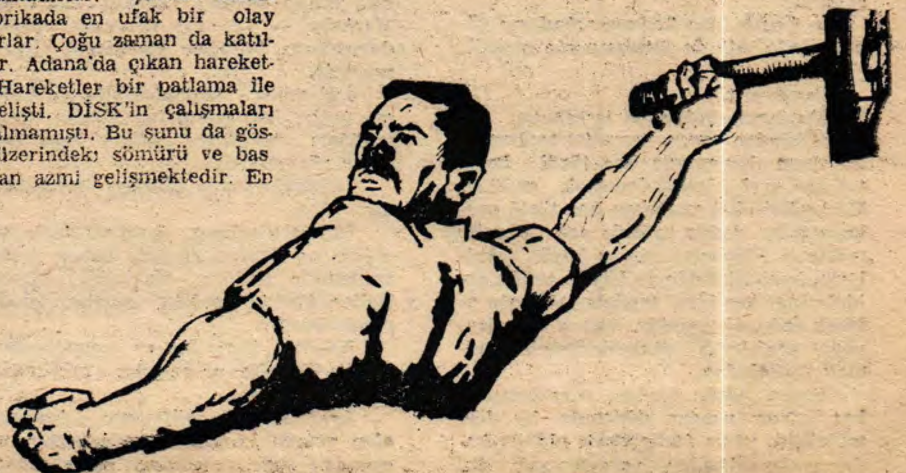
Arkadaşlarımız, bu işçi olayları sırasında epeyce yol aldılar. Birçok tecrübe kazandılar. Zaman zaman işçi dalkavukluğu ve zaman zaman da aydın tavırları, işçilere tepeden bakma hataları oldu. Bunlar hep giderildi.

İşçilerin öncü kesimlerinde devrimci düşüncenin kavranması ilerlemektedir. Devrimci yayınları okuyorlar. Aralarında tartışıyorlar ve öğrendiklerini diğer işçilere aktarıyorlar. Çalışmalara aktif olarak katılıyorlar. İşçilerin geniş kesimleri ise, birçok meseleyi kavradılar. Birlikte hareket etme bilincine vardılar. Aralarındaki bölücü unsurlarla mücadelenin şart olduğunu gördüler. Devlet kuvvetlerinin; jandarmanın, polisin, valinin, emniyet müdürlerinin patronların emrinde olduğunu anladılar. Çünkü mücadeleleri silâh ve zorbalıkla bastırılmak istendi. Sarı sendikacıların başları ezilecek yılanlar olduğu daha da açık görüldü. Bunlar, bütün sınıf düşmanlarıyla sıkı bir işbirliği yapıyorlardı. İşçiler üzerine kiralık katiller gönderen bunlardı. Nihayet işçiler, siyasi mücadelenin gereğini de gördüler. Onlara devrimci yayınlarımız ve İŞÇİ — KÖYLÜ gazetemiz yolgösterdi. Gazetemizin bu olayları geniş olarak anlatan sayısı işçiler arasında on bin adet dağıtıldı.

**K PROLETARYA TARAFINDAN ALAŞAĞI EDİ-
RLIK ŞARTLARI BU ALAŞAĞI ETME İŞİNİ
İMKÂNINI VE GÜCÜNÜ VEREN BİRİCİK
ÜTÜN KÜÇÜK — BURJUVA TABAKALARI
TARYAYI BİRARAYA GETİRİR, BİRLEŞTİ-
OYNADIĞI EKONOMİK ROL NEDENİYLE,
KLA PROLETERLERDEN DAHA ÇOK SÖMÜ-
AĞIMSIZ BİR MÜCADELEYE YETENEKSİZ
ÜLEN YIĞINLARIN YOLGÖSTERİCİSİ OL-**

LENİN

Fransa Marksist - Leninist

Fransa Marksist Leninist Komünist Partisi (FMLKP), üç yıl önce 30 — 31 Aralık 1967'de Fransız Komünist Hareketi (Marksist — Leninist)'in Provence ilinde, Puyricard'da topladığı ikinci Kongre'de kuruldu. Bütün bölgelerden 104 delege gelmişti. Yeni Partinin kurulmasının asgarî şartlarını gerçekleştirmek için revizyonistler tarafından batırılan eski Fransız «Komünist» Partisine (F«K»P) karşı kararlı bir muhalefetle dört yıllık bir mücadele ve hazırlıklar gerekmişti. Delegeler arasında 1920'de Tours Kongresinde kurulan Partinin birçok eski militanı bulunuyordu. Bunlar, Kruşçev değneğine boyun eğen Merkez Komitesinin kararı üzerine Partiden atılmışlardı. Onlara Çin devriminin yüce önderi Mao Zedung'un gittikçe artan itibarının harekete kazandırdığı çoğu aydın olan gençler katılıyordu. Kongreye katılan bütün delegeler uluslararası komünist hareketin Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un resimlerini taşıyan şanlı kızıl bayrakta devam ettiğini kabul etmekte birleşiyorlardı. Genç Parti, tarihi bir belge olarak bu sayıda tekrar yayınladığımız propramında belirtilen görevleri başarıya ulaştırabilmek için gereken bütün şartlara sahip miydi? Bu soruya üç yıl sonra bugün, olumlu cevap verebiliriz. Neden? Çünkü ölü doğmamış, kendilerine «Maocu» olduğunu iddia eden fakat Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un teşkilâtlanma ilkelerine ve ideolojisine hiç bir bakımdan uymayan bazı teşkilâtlar gibi birkaç ay içinde yok olmamıştır.

Evet, FMLKP yaşıyor, mücadele ediyor, gelişiyor, başarılar kazanıyor, bunları yenilgiler izliyor, inatla mücadeleye devam ediyor. Giderek kendisini mahvetmek isteyen düşman kalabalığına karşı yürüttüğü amansız mücadeleler içinde inşa ediliyor.

Partinin doğuşu sırasında ortaya çıkan önemsiz ama anlamlı bir olayı hatırlatalım: Kurucu kongre, F «K» P revizyonist yöneticilerinin yolladığı komandolar tarafından basılmış ve bunlar devrimcilerin üzerine ateş açmışlardı. Bir yoldaş 11,43 kalibrelik bir bir tabanca mermisiyle ayağından yaralandı; bir diğer yoldaş kaçırıldı. Sonra sıra bütün delegelerin kimliklerini

Büyük Proleter Kültür Devrimi bütün dünyada Marksist — Leninistlerle revizyonistleri kesin olarak ayırmıştır. Bütün dünyada gerçek Marksist — Leninist partiler kurulmakta ve gelişmektedir. Fransa Marksist Leninist Komünist Partisi Aralık 1970'te üçüncü kuruluş yıldönümünü kutladı.

Bu sayımızda FMLKP merkez organı l'Humanite Nouvelle'in Ocak 1971 sayısında yıldönümü dolayısıyla yayınlanan başyazıyı ve FMLKP'nin programını yayınlıyoruz.

beyhude yere tesbite çalışan jandarmanın müdahalesine geldi. Bu gibi davranışlarla burjuvazi ve uşakları olayın tarihsel önemini somut olarak ortaya koyuyorlardı. Bunlara rağmen kongre, Jurquet yoldaş tarafından okunan ve okunması altı saatten az sürmeyen siyasî raporu dinledi. Raporun tartışması yapılabildi. 31 üyeden oluşan Merkez Komitesi seçildi. Özel komisyonların teklif ettikleri tüzük ve program kabul edildi.

Stalin, Leninizmin İlkeleri'nde, Leninist partinin, yeni partinin özelliklerini şöyle tesbit etti:

— Parti, işçi sınıfının öncü müfrezesidir.

— Parti, işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir.

— Parti, işçi sınıfının en yüksek örgütlenme biçimidir.

— Parti, proletarya diktatörlüğünün âletidir.

— Parti, hiziplerin varlığıyla hiç bir şekilde uyuşmayan irade birliğini esas alır.

— Parti, oportünist unsurlardan temizlenerek güçlenir.

Mao Zedung 1949'da, Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine adlı eserinde yeni tip devrimci partinin dört kıstasını şöyle tesbit etti:

«Disiplinli, Marksist — Leninist teoriyle silâhlanmış, özeleştiriyi uygulayan ve halk kitleleriyle kaynaşmış bir parti.»

1967'de genç partimiz, Stalin tarafından belirtilen altı özelliğe ve Mao Zedung tarafından tesbit edilen dört kıstasa sahip olabilir miydi? Asla. Neden,

Bunun sebebi son derece basittir. Leninizmin İlkeleri'nde yer alan, (içinde çeşitli eğilimleri barındıran) eski tip sosyal demokrat partilere zıt olan parti teorisi 1924 tarihli olup, Bolşevik Partisinin Lenin'in önderliğinde somut inşa tecrübesinin sonucudur ve doğuş anında olan bir parti için değil, olgunluk çağındaki bir parti için geçerlidir.

Aynı şekilde Mao Zedung'un parti teorisi de, Bolşevik Partisi tecrübesinin ve Çin Komünist Partisinin 28 yıllık inşa tecrübesinin sonucudur. Bu teoride de, parti doğuş anındaki haliyle ele alınmamıştır.

1967 Aralık ayında Puyricard'da doğan Partinin, FMLKP'mizin çocukluk çağındaki bir devrimci parti olduğunu açıkça ilân etmekten utanç duymuyoruz. Zira onun, Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesinin doğru çizgisinden sapmazsa gelişeceğine, büyüyeceğine, onun da olgunluk çağına ulaşacağına inanıyoruz. Her proletarya partisi gibi, FMLKP'nin de bir hayatı vardır. Ve bu parti de her türlü güçlüğe, sağ ve «sol» sapmalara karşı verdiği sürekli mücadele içinde daha şimdiden gelişti, daha da gelişecektir. Biz onun, teminatı proletarya diktatörlüğünde olan sosyalizmin kuruluşu için proletarya devriminde Fransa halkına önderlik edebilecek gerçek bir proletarya partisi olmasını istiyoruz.

FMLKP devrimin pusulası olan Marksizm — Leninizm'le, yaşlanmış hâkim sınıfın, burjuvazinin hizmetindeki karşı — devrimci kokuşmuş doktrinin, modern revizyonizm arasındaki giderilmez zıtlığın uluslararası komünist harekette meydana getirdiği tarihî bölünmeden doğdu. Doğuşu Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi ve onun Birinci Sekreteri Enver Hoca yoldaş tarafından selâmlandı. Faaliyeti Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi tarafından tanındı. Yöneticilerinden bazıları Başkan Mao Zedung ve Başkan Yardımcısı Lin Biao adına kardeş Partinin bazı en yük-

FMLKP Programı

FMLKP'nin Hedefi Tekellerin iktidarını Devrimle Yıkmaktır

Lenin'in daha 1889 da söylediği gibi, «Son amacı iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ve sosyalist toplumun inşası olan, proletaryanın sınıf mücadelesini örgütlemek ve yönetmek programımızın esasıdır.»

1848'de Marx ve Engels'in yayınladıkları Komünist Manifesto'ya bağlı kalarak, hedefimize ancak bugün ülkemizde hüküm süren burjuva düzeninin şiddet yoluyla tamamen devrilmesiyle ulaşabileceğimizi beyan ederiz.

Bu sebeple ve Birinci Kongresinde kabul edilen tüzüğünün giriş bölümüne uygun olarak Fransa Marksist — Leninist Komünist Partisi, temel hedefinin emekçi sınıfları ezen ve sömüren büyük tekellerin iktidarı olan burjuva devletini devrimle yıkmak ve işçilerle yoksul köylülerin ittifakına dayanan proletarya iktidarını kurmak olduğunu beyan eder.

Fransa Marksist — Leninist Komünist Partisi:

— 1871 Paris Komünün tarihî tecrübesini

— Lenin ve Stalin'in yönettiği 1917 Ekim Rus Devriminin evrensel yolunu,

— Arnavutluk'ta Enver Hoca'nın yönetiminde 1944'de iktidarın ele geçirilişini,

— Çin'de Mao Zedung arkadaşın yönetiminde 1949 da iktidarın ele geçirilişini,

örnek alır.

İktidarın proletarya tarafından ele geçirilişinden sonra, sosyalist toplumun kuruluşu döneminde her türlü kapitalizme geri dönüşü önlemek gerekir. Eski sömürücü sınıfların her türlü mukavemetini doğuş halinde yok etmek; mülkleri ellerinden alınan büyük tekellerin, kapitalistlerin ve büyük emlâk sahiplerinin her türlü tertiplerini kesin olarak önlemek gerekir. Bunun için devrimci proletarya diktatörlüğünü kurmak zorunludur.

Sonra, bütün iktidarı, sosyalizmden komünizme uzanan dönemde bu diktatörlüğü, yıkıcı faaliyetlerle olduğu kadar revizyonizmden yararlanarak, iktidarı kötüye kullanma yoluyla da imtiyazlarına tekrar kavuşmak için çaba harcamaktan vazgeçmeyecek burjuva unsurlar üzerinde etkin bir biçimde uygulayabilecek tek güç olan proletarya devletinin ellerinde toplamak gerekecektir.

Proletarya iktidarı ele geçirir geçirmez, bütün üretim ve mübadele araçlarını ve büyük emlâk mülkiyetini proletarya iktidarına teslim etmek için bütün imkânlar kullanılacaktır.

İŞÇİ SINIFINI ÖRGÜTLEYEREK ONA TEKRAR GÜVEN KAZANDIRALIM

Fransa Marksist — Leninist Komünist Partisi (FMLKP), eksiklikleri halinde, Fransa'da tekellerin iktidarını devirmek için girişilecek her devrim tecrübesini başarısızlığa mahkûm, zararlı bir maceraya çevirebilecek olan, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinin ve kullanmasının objektif ve sübjektif şartlarının ortaya çıkması için çalışmayı ilk görevi bilir.

Partimiz, tekellerin de Gaulle'cü iktidarına, kapitalistlerin hizmetindeki jandarma kuvveti olan Amerikan emperyalizmine, başında SBKP yöneticiliğinin bluunduğu modern revizyonizme ve Fransa'daki sahte «Komünist Partisi» nin hain yönetimine karşı mücadelesinde geleceğe bu şekilde bakarak, bütün verileri hesaba katarak, Marksist — Leninist yöntemle somut durumların tahliline dayanarak ilerleyecektir.

İşçi sınıfı, kapitalistlerin ve onların devlet iktidarının her alanda uyguladıkları sömürüden gittikçe daha çok zarar görmektedir.

İşsizlerin sayısı gittikçe artmaktadır.

Onları sömüren kapitalistlerin ve onlara oy deposu gözüyle bakan revizyonistlerin kadere terkettiği göçmen işçiler, korkunç sefalet şartları içinde yaşamaktadır.

Küçük tüccarlar ve zanaatkârlar, büyük firmalar ve vergiler tarafından ezilmektedir.

Aynı tekelci politikanın kurbanı olan yoksul köylüler borçlanmakta ve sonunda topraklarından kovulmaktadır.

Aynı utanç verici sömürü politikasının kurbanları olan bütün bu sosyal zümrelerin, bu sömürünün sona ermesinde, dolayısıyla tekelci devlet kapitalizminin ortadan kalkmasında çıkarı vardır. Bu rejimin yıkılması ve yerini sosyalist iktidarın alması hepsinin çıkarınadır. Bu nedenle bilinçlenmeleri ve mücadeleye atılmak üzere birleşmeleri gerekmektedir.

İşçi sınıfının ve müttefiklerinin en yoksul zümrelerinin mücadelelerinin şiddetlenmesi için, onlara sömüren ve sömürülen arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi kavratmak zorunludur. «Sınıfa karşı sınıf» savaşının gereğini kavratmak gerekir. Onlara sınıf düşmanını geriletme imkânının olduğu gösterilmeli; bunun yanı sıra revizyonist yöneticilerin oynadıkları yıkıcı ve köstekleyici rol açığa çıkarılmalıdır.

Partimiz örgütleri, militanları, işçi sınıfına ve müttefiklerine bütün bu temel doğruları iyice anlatmak zorundadır. Böyle yapılmazsa tam bir bilinçlenme sağlanamaz; böyle yapılmazsa, sosyalizm uğrundaki mücadele olgunlaşamaz. Başarmamız gereken sosyalist devrimin şartlarını ve niteliklerini anlatmamız gereklidir.

Fransa Marksist — Leninist Komünist Partisinin rolü, işçi sınıfının sağlam çekirdeğine, yani en ileri ve en bilinçli işçilere güven duygusu aşılamak; onları örgütlemek, mücadeleye hazırlamak; iktidarın ele geçirilmesi mücadelesinin bu döneminde oynayacağı tarihi rolün, öncü rolünün bilincini işçi sınıfında yaratmaktır.

Bu görevin büyük önemi vardır; çünkü hedefi bütün halkta, yani devrimde menfaati olan bütün sosyal zümre ve tabakalarda ancak işçi sınıfının ve partisinin yönetimi altında kurtuluşa ulaşabileceklerinin bilincini yavaş yavaş uyandırmaktır.

Partinin işçi sınıfı içindeki örgütlenmesi şu yakın görevlerin başarılmasını gerektirmektedir:

1) İşyeri hücrelerinin geliştirilmesi.

2) Nerede işçi varsa, nerede ücret karşılığı çalışanlar patronlarla, insanın insan tarafından sömürülmesiyle doğrudan temas halindeyse, yani büyük fabrikalarda, şantiyelerde, maden kuyularında, küçük fabrika ve atelyelerde, demiryolu hatlarında ve depolarında, kamu hizmeti işletmelerinde, vb. her yerde şartlara, yerin durumuna ve gelişmenin olgunluk derecesine göre taban komitelerini, işçi konseylerini, revizyonist etkiden koparılıp kurtarılmış sınıf mücadelesi sendikalarını çoğaltmak.

Çeşitli meslek gruplarını bir araya getiren bu komiteler, konseyler, sendikalar fikir alışverişi, tecrübe alış verişi, vb. için birbirleriyle temas kurmak imkânına sahip olacaklardır. Stratejik hedef, Fransa'da işçilerin özlemlerine ve mücadelenin objektif şartlarına cevap veren devrimci bir sendikalar birliğinin yaratılmasıdır.

3) Çevrelerindeki mücadele eden işçileri, küçük tüccarları, zanaatkârları ve en geniş halk tabakalarını iş ve ekmek için nümayişlere sevkedebilecek işsiz komiteleri kurmak.

4) Göçmen işçilerle dayanışmanın örgütlenmesi: Okuma yazma öğretilen, hakların korunması için örgütlenmenin yapıldığı, taleplerin şekillendirildiği, ideolojik seviyenin yükseltildiği, kadroların yetiştirildiği komiteler kurmak.

5) Fransa Marksist — Leninist Komünist Partisi yoksul köylülere de kendi örgütlerini kurmalarının, zengin köylülerden ve onların yönettiği örgütlerden ayrılmalarının kendi çıkarlarına uygun olacağını göstermelidir. Yoksul köylülerinin meselelerinin çözümünün tek somut yolu budur.

TABANDA EYLEM İÇİNDE BİRLEŞELİM!

Fransa Marksist — Leninist Komünist Partisi her şeyden önce işçi sınıfını birleştirme göreviyle karşı karşıyadır. Tekellere ve emperyalizme karşı proletaryanın birliği, zirvede birlik arayan revizyonist yöneticilerin iddialarının aksine, tabanda gerçekleşecektir. Sosyal demokrat hainlerle zirvede birliğe şu doğru şiarlarla karşı çıkılmalıdır:

— Eylemle birlik!

— Eylem için birlik!

— Eylem İçinde birlik!

Sendikalar ve devrimci parti, kitleleri sömürücülere karşı sonuç alınan eylemlere sevkettiği zaman birlik var demektir!

Revizyonizme ve sahte «sol» a, (sosyal demokrasinin bel kemiğini teşkil ettiği) FGDS (Demokrat ve Sosyalist Sol Federasyon), vb. karşı mücadele, devrimde çıkarı bulunan bütün sosyal sınıfların ortak eylemi içinde kazanılacaktır.

Bu mücadele, daima siyasî düzeyi, sınıf bilincini yükseltmek ve işçi sınıfının uyanıklığını artırmak endişesiyle yürütülecek mücadelelerin örgütlenmesiyle kazanılacaktır.

Zira kapitalist rejim içinde elde edilen kazançlar burju-

Komünist Partisi Üç Yaşında

sek kademedeki yöneticileri tarafından resmen kabul edildiler.

FMLKP'nin eski ya da yeni, Marksizm — Leninizme sadık bütün Komünist Partileriyle kardeşçe ilişkileri vardır. Uluslararası komünist harekte kopmaz bağlarla bağlıdır. FMLKP ideolojik ve politik çizgisi ile çağımızın Leninizmi olan Mao Zedung düşüncesinin gerçek bir partisi olma konusundaki tükenmez tutkusunu haklı çıkarmaya çalışmaktadır.

Bugün FMLKP'nin bir bütün olarak karşılaştığı baş mesele Mao Zedung düşüncesine karşı tavrıdır. Hayatiyeti ve gelişmesi veya çökmesi ve ölümü bu soruya vereceği somut cevaba bağlıdır.

FMLKP, başarıya ulaşabilmek için bütün çabalarını işçi sınıfına yöneltmek, proletaryanın kendiliğinden devrimci olduğunu sanmamak ve onun bilinçlenmesinin uzu ve sabırlı bir çalışmanın ürünü olduğunu kavramak zorundadır.

İşçilerle ancak onların kısa vadeli isteklerini savunan somut mücadele içinde bağ kurulabilir ve böylece onlarda sınıflarının ideolojisini canlandırmak, onları bilinçli ve tutarlı devrimci öncüyle birleşmeye sevketmek mümkün olabilir.

Mao Zedung Düşüncesi ve onun geliştirdiği Leninizm, bu görevin başarılması için hayati önemde âletlerdir. Sol sapmacılar (Gauchistes) ve dogmatikler, Mao Zedung'un bazı öğretilerini bütünden koparıyorlar ve onları tek soyut gerçek mertebesine çıkarıyorlar. «Proleter Solu» nun kendilerini «Maocu» olarak adlandıran yöneticileri sadece şu doğru öğretiyi bellemişler: «Mücadeleye cesaret edelim! Yenmeye cesaret edelim!» Buradan hareket ederek, örneğin sendikaların ve «iktisadi» mücadelenin gerekliliğini reddetmeye varıyorlar. Oysa Mao Zedung bu şiarı boşlukta ileriye sürmemiştir. Mao Zedung, kıvılcımın tutuşturabilmesi için «bozkırın iyice kurumuş olmasının» da gerekli olduğunu izah ediyor.

Bozkır halk kitleleridir. Bu kitleleri devrime kazanabilmek için, önce onların «ihtiyaçları ile ilgilenmesini» bilmeli «halka hizmet etmeyi» öğrenmeliyiz.

Bütün bunları gerçekleştirebilmek için, Mao'nun tanımladığı şekilde, Lenin'in anlayışına uygun bir parti gereklidir. Buna karşılık sağ oportünistler, bütün bu görevlerin yüklediği fedakârlıklar karşısında gerilemekte, uzlaşmalar, sözde «barışçı» yollar arama eğilimi taşımakta, burjuvazinin meşruiyetçiliğine boyun eğmekte ve böyle davranmakla Mao Zedung Düşüncesine de ihanet etmektedirler. Bunlar isteseler de istemeseler de likidatör durumundadırlar, dolayısiyle de karşı devrimcidirler.

FMLKP, işçi sınıfının öncü kesimiyle en kıs azamanda ve derin bir şekilde bağ kurmanın tarihi zorunluluğuyla karşı karşıyadır. FMLKP, işçi sınıfının öncü kesiminin tanınmış ve tartışılmaz yöneticisi durumuna gelmek zorundadır. Bu görev, partinin ideolojik ve örgütsel inşasıyla birlikte, fakat öncelikle yerine getirilmelidir. Esasen bu görev, partinin yönetiminin ve saflarının proleterleşmesinden ayrılamaz.

İşte bu nedenle FMLKP, şu sırada kararlılık ve şevkle, mücadele içinde durmadan kendi kendini eğiterek, bütün gayretlerini işçi sınıfı yönünde seferber etmektedir. Partinin gizli hücrelerinin militanları, ayda 1000 franktan aşağı ücret alan tek bir kişi bile kalmaması için; işten çıkarmalara ve işsizliğe karşı; ücretler düşmeden 40 saat haftalık çalışmanın sağlanması için; çalışma şartlarının iyileştirilmesi ve cehennemi çalışma hızının son bulması için; kadınların, çocukların ve erkeklerin hak ve ücret eşitliği için; daha erken yaşlarda emeklilik hakkı için; yaşlı işçilerin sözde değil, gerçekten korunması için; ucuz ve mazbut meskenler için; göçmen işçilerin Fransız arkadaşlarıyla tam siyasi ve medeni hak eşitliği için; gecekonduların kaldırılması ve oralarda oturan herkesin derhal iyi şartlarla iskân edilmeleri için, vb... işçilerin sömürücü patronlara, zalim ve ikiyüzlü hükümete karşı yürüttükleri çetin mücadelede kendilerini göstermek zorundadırlar.

FMLKP, bu âcil ve meşrû hakların kazanılması için yürütülen bütün işçi mücadelelerine katılırken, bu mücadelelerin derin anlamıyla kapitalist sistem devam ettikçe sömürülenlerin hiçbir kesin kazançları olamıyacağı gerçeğini birbirine bağlamayı asla unutmamalıdır. Proletarya devriminin gerekliliğini halka yaymak için yürütülen sürekli çabalar, sosyalizmi ve proletarya diktatörlüğünü kurmaya yetmez; ama genç partimizin sürekli faaliyetlerinden biri olmak zorundadır.

Revizyonist ve reformcu yöneticilerin maskelerinin düşürülmesi, hâlâ bu yöneticilerin yalanlarının etkisi altında bulunan işçilere ve bu arada CGT ile F «K» P'nin sıradan militanlarına karşı kardeşçe, ikna edici, ilkeye dayanan bir dilin kullanılması; ünlü «barışçı yol» un, parlâmentarizm seçim yoluyla burjuva sınıfını iktidarda tutmak için bir aldatmacadan başka birşey olmadığına onların ikna edilmeleri; yüzyıllardan beri devam eden burjuva şiddetine karşı işçi sınıfı şiddeti olmaksızın devrim yolunun açılamayacağının onlara ispatlanması; onlara devrimin silâh zoruyla zafere ulaşabileceğinin ve bu nedenle devrimin bu tek gerçekçi ihtimal göz önünde tutularak titizlikle hazırlanması gerektiğinin anlatılması, işte bütün bunlar da FMLKP'nin kaçınılmaz görevlerindendir.

Yöneticileri ve militanları Mao Zedung Düşüncesinin yenilmez ideolojisiyle hareket ederlerse, devrimci partimiz neden bütün bu zorlukların üstesinden gelmesin? 1971 yılının, FMLKP'nin her alanda güçlenip gelişeceği bir yıl olacağından eminiz. Bu, Partinin yöneticilerine ve militanlarına bağlıdır.

Kahrolsun emperyalizm ve Fransız kapitalist tekellerinin iktidarı!

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal — emperyalizmi!

Kahrolsun modern revizyonizm ve işçi sınıfına ihanet eden yöneticiler!

Yaşasın proletarya diktatörlüğü!

Yaşasın proletarya diktatörlüğü!

Yaşasın sosyalizm!

Yaşasın, işçi sınıfı partisi, devrim partisi Fransa Marksist — Leninist Komünist Partisinin üçüncü yıldönümü!

---

vazi tarafından tırtıklanabilmektedir. Bu nedenle, halka daima daha iyi hizmet edebilmek ve işçilerin özlemlerine daima iyi cevap verebilmek için Fransa Marksist — Leninist Komünist Partisi, işçi sınıfından gelen her dileği, her tepkiyi bilmek zorundadır. Bunun için de Mao Zedung Yoldaşın önerdiği cinsten sürekli soruşturma, bilgi edinme çalışmaları yapacaktır.

Doğru fikirlerin merkezileşmesi, ajitasyon ve örgütlenmenin doğru politik temellere dayandırılması ancak böyle sağlanabilir.

İŞÇİ SINIFINI REVİZYONİST ETKİLERDEN KURTARALIM!

Açıktır ki, Fransız tekellerinin iktidarına karşı, Amerikan emperyalizmine karşı mücadele, onların en tehlikeli suç ortakları olan ve işçilerin dövüşkenliğini köstekleyen, barışın ve halkların bir numaralı düşmanı olan Amerikan emperyalizmiyle barış içinde bir arada yaşamayı telkin eden revizyonizme karşı amansız bir mücadele ile birlikte yürütülmelidir.

İşçi sınıfının sağlam bir teşkilâtı olmazsa, faşizm, kapitalizmin yükselen buhranının darbeleri altında ezilen kitlelerin şikâyetlerinden yararlanarak, işçileri sınıf mücadelesinden döndüren revizyonist yöneticilerin politikasının da yardımıyla, baş kaldırabilir.

Eskiden sosyal demokrasinin olduğu gibi, bugün de revizyonizm burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki hâkim ideolojisidir. İşçi sınıfı hareketine kendi sınıf ideolojisini kazandırmak da bizim görevimizdir. Bu ideoloji, emperyalizmin toptan çöküşe doğru gittiği çağın Lenin'i olan Mao Zedung Yoldaşın Düşüncesiyle en üstün gelişme derecesine yükseltilmiştir.

Bu nedenle Fransa Marksist — Leninist Komünist Partisinin siyasi görevlerinden biri de, revizyonizmin silâhsızlandırıcı rolünü açıklamak ve Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesini yaymaktır.

FMLKP, günlük olayların ve tecrübelerin ışığında, bıkıp usanmadan bütün imkânlarıyla F «K» P'sinin parlâmentoculuğunu, sahte «sol» la giriştiği utanç verici uzlaşmaları, SFIO'daki karşı devrimcilerin yardımı sayesinde parlâmenter yoldan iktidarı alacağına dair ileri sürdüğü saçmalıkları teşhir edecektir. Aynı şekilde, en kaba reformizmden doğan bir teori olan, kapitalizmin «barışçı» yoldan şekil değiştireceği hayallerini de teşhir edecektir.

FMLKP, yarını olmayan, amaçsız eylemlerle işçi sınıfını yoran ve dağıtan sendika teşkilâtlarının revizyonist ve reformist yönelimlerini de aynı kararlılıkla teşhir edecektir. Ancak büyük çapta ve bütün halinde girişilen uzun süreli mücadeleler, tekellerin iktidarına etkili darbeler indirebilir; en geniş yığınlara güven aşılayabilir; onları iktidarı ele geçirmenin söz konusu olacağı daha büyük çaptaki mücadelelere hazırlayabilir.

Bu nedenle, FMLKP, işçi sınıfı önünde işçi sınıfı çıkarlarına ihanet noktasına varan eylemsizliğin sorumluları olan büyük sendika ağalarının ve işçi saflarındaki sözcülerinin maskelerini düşürecektir.

FMLKP, mücadeleye karşı çıkan, sadece sahte «sol» la birlikte parlâmentoda çoğunluk sağlamaya umut bağlayan herkesin maskesini indirecektir.

Karışıklığı devam ettiren ve tek amaçları işçileri Marksist — Leninist devrim yolundan döndürmek olan, Troçkist gruplar başta olmak üzere, bütün grupların gerçek yüzünü açığa çıkaracaktır.

Nihayet, FMLKP'si, ÇKP'nin, Arnavutluk Emek Partisinin ve dünyadaki diğer Marksist — Leninist partilerin, Lenin ve Stalin'in vatanını revizyonizmin dünya çapındaki merkezi haline getirmiş olan SBKP'nin revizyonist yöneticilerine karşı girişecekleri mücadelelere katılacaktır.

FMLKP, BM'deki Arap halklarına karşı, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'daki millî kurtuluş hareketlerine karşı Sovyet — Amerikan işbirliğini açığa çıkaracaktır. FMLKP, Amerikan emperyalizminin bir aracı olan ve onun Sovyetlerle birlikte dünya hâkimiyeti kurmak ve dünyayı iki nüfuz bölgesi halinde bölüşmek için yararlandığı Birleşmiş Milletlerin gerçek yüzünü açığa çıkaracaktır.

FMLKP Amerika ile Sovyetlerin Asya'daki (Hindistan, Endonezya, Birmanya), Afrika'daki (Mobutu Kongo'su), Lâtin Amerika'daki (Brezilya, Kolombiya, Bolivya, Arjantin) ve hattâ Avrupa'daki (İspanya, Portekiz, Yunanistan) faşist veya gerici rejimleri destekleme konusundaki işbirliğini açığa çıkaracaktır.

Aynı şekilde SSCB'inde ve diğer sosyalist kamp ülkelerinde kapitalizmi yeniden kurmaya yönelen tedbirleri de teşhir edecektir.

FMLKP revizyonist yöneticilerin Dünya Komünist Hareketini bölme teşebbüslerine kararlılıkla karşı koyacak ve dünyadaki bütün Marksist — Leninist güçlerin Mao Zedung Düşüncesi etrafında toplanmasına katkıda bulunacaktır.

FMLKP, Çin'in kızıl kalmasına ve sosyalizmin kalesi olmasına imkân verdiği için burjuvaziyi, emperyalizmi ve modern revizyonizmi ürküten Büyük Proleter Kültür Devrimini kararlılıkla destekleyecektir.

ACİL TALEPLER İÇİN SEFERBER OLALIM!

FMLKP emekçileri ezen ve sömüren De Gaulle'cü iktidara karşı derhal şu taleplerle mücadeleye atılacaktır:

— Ücretin her türlü bölümlenmesine (mükâfatlar, değişen kısımlar, verimlilik primleri, vb.) son verilmesi. Ücretin tek ölçüsü meslekî yetenek olmalıdır. Şu halde, SABİT ve GARANTİ altına alınmış bir ücret sağlanmalıdır.

— Sadece altı meslek kategorisi (düz işçi, OSI, OS1, OS2, P1, P2, P3) tanınmasını talep eden Mukavemet programının uygulanması; bu kategoriler arasındaki bütün oranların ve bölenlerin kaldırılması.

— Haftada 40 günde 8 iş saati.

— Çalışma güvenliği.

— Ücret bölgelerinin kaldırılması ve bütün ücretlerin Paris bölgesinin seviyesine getirilmesi.

— Gençler, kadınlar ve göçmen işçiler için «eşit çalışmaya eşit ücret» ilkesinin uygulanması.

— Göçmen işçilerin sosyal, sendikal ve siyasî hak eşitliğine kavuşmaları.

— Sosyal Güvenlik haklarının korunması ve yaygınlaştırılması.

— Dört haftalık ücretli iznin bütün gelir tiplerine teşmil edilmesi.

— Aile işletmelerinde çalışan küçük çiftçiler için; tarım kazançları üzerindeki verginin ve Katma Değer Vergisinin kaldırılması.

— Tüketicinin yükünü artırmadan üreticinin gelirini artırabilmek için tarım ürünleri (sarap, et, süt mamulleri) üzerindeki bütün vergilerin indirilmesi

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİNİ GELİŞTİRELİM!

FMLKP Amerikan emperyalizminin başında bulunduğu dünya emperyalizmine karşı mücadelesinde, Fransız emperyalizminin sömürgecilik yoluyla doğrudan doğruya ve yeni — sömürgecilik yoluyla dolaylı olarak halkları sömürmeye devam ettiğini unutmamaktadır.

FMLKP bu nedenle ve proletarya enternasyonalizmine sadık kalarak bütün Deniz Aşırı «Vilâyetler» in ve «Topraklar» ın (Guadelup, Martinik, Güyan, Réunion, Yeni Kaledonya, Somali Sahili...) tam ve şartsız bağımsızlığı için mücadele etmektedir.

FMLKP, Senegal, Fildişi Sahili, Kamerun, Dahomey, Madagaskar gibi «sömürgelikten kurtulmuş» denilen ülkelerin bağımsızlığının Fransız emperyalizmi tarafından hayali bir hale sokulduğunu beyan eder.

FMLKP, Amerikan emperyalizminin saldırısı ve yıkıcı faaliyetleri altında ezilen halkların mücadelesini açıkça destekler. Amerikan saldırısına karşı başarılı bir savaş veren Vietnam halkını siyasî bakımdan destekler.

Bu savaş, Amerikan silâhlı kuvvetlerini Güneydoğu Asya'da başarısızlığa uğratarak, devrime sadık kalan sosyalist kampı savaşla yıkma hayali kuran Amerikan emperyalizmi tarafından daimî tehdit altında bulundurulan dünya barışına paha biçilmez bir katkıda bulunmaktadır.

FMLKP Amerikan emperyalizminin uysal bir aracı olan siyonist İsrail «devleti» nce bağımsızlığı çiğnenmiş Ortadoğu Arap halklarının mücadelesini de destekler.

FMLKP Amerikan emperyalizminin Asya'da, Afrika'da, Lâtin Amerika'da ve Avrupa'daki (Yunanistan, İspanya, Portekiz...) bütün karışıklık çıkarma ve müdahale teşebbüslerini telin eder.

Amerikan emperyalizmi Fransız halkı da dahil olmak üzere bütün halkların can düşmanıdır. Bu nedenle FMLKP:

1) ABD ile bütün diplomatik, ekonomik ve kültürel ilişkileri koparmayı ve Fransa'nın Amerika tarafından ekonomik bakımdan sömürgeleştirilmesine karşı etkin tedbirler almayı;

2) Fransa'nın Atlantik Paktı'ndan, Avrupa Ortak Pazar'ından ve SEATO-dan çıkmasını;

3) Vietnam Demokratik Cumhuriyetinin ve Millî Kurtuluş Cephesinin, Kore Demokratik Cumhuriyetinin Demokratik Alman Cumhuriyetinin Fransa tarafından tanınmasını ve Fransa'nın bağımsızlığı ve egemenliği için Amerikan emperyalizmine karşı mücadele eden bütün ülkelere somut yardımda bulunmasını savunur.

FMLKP bütün güçleri canlandırarak, mücadele azmini ayakta tutarak, halkın mücadelesini ciddiyet ve kararlılıkla yöneterek sorumluluklarını ve nefret edilen rejimin yıkılması için en geniş yığınları seferber etmek ve böylece halka ülkemizde sosyalizmi kurma imkânını vermek olan tarihi görevini yerine getirecektir.

Başkan Mao'nun Sürekli Okunan Üç Yazısı Uzerine

Çaru Mazumdar

Çaru Mazumdar, Hindistan işçilerinin ve yoksul köylülerinin emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı verdiği halk savaşının öncüsü Hindistan Komünist Partisi (Mark sist — Leninist) in önderidir. Çaru Mazumdar'ın «1970'leri Kurtuluş Yılları Yapalım» adlı yazısı Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 22. Sayısında yayınlanmıştır.

AYDINLIK

Başkan Mao'nun «sürekli okunan üç yazı» sı — **Halk İçin Çalış Norman Bethune'un Anısına** ve **Dağları Taşıyan Budala İhtiyar** — komünistlerin ülkülerini, çalışma tarzını ve hedeflerini özlü bir şekilde ortaya koymuştur. Paha biçilmez değeri olan bu üç yazıyı her komünist okuyup öğrenmek zorundadır.

Birincisi, bir komünistin bütün faaliyetleri tek bir hedefe yöneliktir: halk için çalışmak. Bir komünistin devrimci olması zorunludur, çünkü ancak devrim yaparak halk için çalışabilir. Ve devrim, her komünistin aynı zamanda bir enternasyonalist olmasını gerektirir. Bu enternasyonalizm, bencil olmayan, kendini düşünmeyen enternasyonalizmdir. Ayrıca, bir komünist, görevinin hiç de kolay olmadığını, dolayısıyla azimle çalışması ve başarıya ulaşmak için sonuna kadar mücadeleden vazgeçmemesi gerektiğini bilir. Bu yüzden, her komünist bu niteliklere sahip olmalıdır.

«Üç yazı», bütün bu yukarıdakilerin yanı sıra, bize daha birçok şey öğretir. Ben burada sadece kendi aklıma gelenleri sıralıyorum. Meselâ, Başkan Mao **Halk İçin Çalış** adlı yazısında yaşamak ve ölmek meselesini ortaya koymuştur. Bu yazıyı okuduktan sonra ister istemez şu mesele ortaya çıkmaktadır: Ben bu mücadeleden ne kazanıyorum? Ben ne istiyorum? Şu anda halkın çıkarları uğrunda ölmeye hazır mıyım? Bunlar, küçük burjuvaca yaşayan kimseler için çok önem taşıyan meselelerdir. Halk için ölmek, bir insan için en soylu görevdir; önemli olan şu ya da bu çeşit bir çalışma sırasında ölmesi değil, halk için çalışırken ölmesidir. Başkan Mao bize şunu öğretti: **«Mücadele olan her yerde fedakârlık vardır ve ölüm olağan bir şeydir.»** Demek ki, ölümden korkmanın yeri yoktur. Başkan Mao bize şunu öğretti: **«Eğer kusurlarımız varsa, bunların ortaya konmasından ve eleştirilmesinden korkmayız, çünkü biz halk için çalışırız. Kim olursa olsun herhangi bir insan bize kusurlarımızı gösterebilir. Haklıysa bunları düzeltiriz.»** Eğer önerdiği şey, halkın yararına olacaksa ve devrim dâvasına hizmet edecekse, onu gerçekleştirme yoluna gideriz. Başkan Mao bize, kimden gelirse gelsin, bu kimse Parti dışından bir kimse de olsa, kusurlarımıza yöneltilen eleştirileri kabul etmeyi öğretmedi mi? Başkan Mao bize şunu da öğretti: **«Saflarımızda iyi bir iş yapmış herhangi bir kimse öldüğünde, ister asker ister aşçı olsun, onun için bir cenaze töreni ve onuruna bir anma toplantısı düzenlemeliyiz.»**

Başkan Mao **Norman Bethune'un Anısına** adlı yazısında enternasyonalizm meselesini ortaya koymuştur. Ezilen bir ülkenin proletaryası ile başka ülkeleri ezen bir ülkenin proletaryası arasında hiçbir çatışma olmadığına ve ezilen ülkeler özgürlüklerine kavuşmadan ezen ülkelerin özgürlüğe kavuşamayacağına işaret etmiştir. Dr. Bethune, bunu kavradığı için denizleri aşarak Çin'in kurtarılmış bölgelerine gitmiştir. Bundan ne kazanç umabilirdi? Kapitalist dünyada ünlü bir cerrahtı ve her istediğini elde edebilirdi. Onu bütün bunlardan vazgeçiren ve Çin'e gelmesini sağlayan neydi? Bencillikten bu kadar uzak bir fedakârlıkta bulunmasını sağlayan onun siyasi bilinciydi. Bu da siyasî bilincin ne kadar önemli olduğunu gösterir.

İkincisi, Başkan Mao bu yazısında, bir komünistin kendine nasıl bir çalışma seçmesi gerektiğine işaret etmiştir. Hiç şüphesiz, bir komünist kendine en ağır görevleri seçer ve kendini zerre kadar düşünmeden bunları yerine getirir. Gene unutmamalıyız ki, ünlü bir cerrah olan Dr. Bethune, bütün hayatını sözde teknik bir çalışmaya, küçük burjuva unsurlar tarafından aşağılanan bir çalışmaya adamıştı. Dolayısıyla, Dr. Norman Bethune'den almamız gereken ders şudur: hiçbir çalışma küçük ya da önemsiz değildir. Halka hizmet eden her çalışma aynı derecede önemlidir.

Başkan Mao bu yazısında, komünist olmanın kıstaslarını koymuştur. Başkan Mao bu yazıda, kim kendine en ağır görevleri seçiyor ve onları yerine getiriyorsa, onun kendini adamış bir komünist olduğunu söylemektedir. Yaptıkları çalışmadan dolayı **«gururla kabaran ve övünüp duran»**, ama kendilerine kolay görevleri seçenler, iyi komünistler değildir.

Başkan Mao **Dağları Taşıyan Budala İhtiyar** adlı yazısında, küçük burjuvazinin zekâsı ve bilgeliğiyle alay eder. Böyle zekânın hiçbir değeri yoktur. Buna karşılık, «cahil» bir köylü, yüzyılların kazandırdığı tecrübeyle, doğru yolu bulabilir. Bir küçük burjuva aydını aynı işi tekrar tekrar yapmaktan nefret eder, oysa bir köylü hayat tecrübelerinden bilir ki, aynı işi yılmadan tekrar tekrar yapmak zorundadır ve birçok defa başarısızlığa uğrasa bile, yaptığı işte sebat ederek mutlaka başarıya ulaşacaktır.

Üç yazıyı okuduktan sonra aklıma gelen noktalar bunlar. Yoldaşların bu yazıları okuduktan sonra, onlarda daha birçok yeni ve değerli gerçekler bulmaları mümkündür. Daha önce bu yazılar Partimizde okunup öğrenilmemişti. Ama artık bu işe girişilmelidir. Bu birkaç sözün, genç yoldaşlarda bu üç yazıyı okuyup öğrenmeleri için yeni bir şevk uyandıracağını umarım.

Haftalık dergi * Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Ömer Özerturgut * Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay — Ankara * Dizgi — Baskı : Ulusal Basımevi * İstanbul Temsilciliği : Klodfarer Caddesi 6/6, Sultanahmet * İzmir Temsilciliği : 900. Sokak Gönen İşhanı Kat 5 * Alibeyköy Temsilciliği: Kemerburgaz Caddesi 54 * Berlin Temsilciliği :1 Berlin 12, Schillerstrasse 64 * Münih Temsilciliği : 8 München 19, Orfftrasse * ABONE ŞARTLARI : Yıllık 40, Altı Aylık 20 TL; Avrupa ve Orta Doğu : Yıllık 90, Altı Aylık 45; Diğer Ülkeler : Yıllık 150, Altı Aylık 75 TL * İlân Şartları : Santimi 20 TL. Yayın İlânları indirimlidir * Banka Hesap No.: Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi 641 268 * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi 34 * Ankara Dağıtımı : Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi, Ulus * Ege Dağıtımı : Orhan Özşişman, 452 Sokak 3, İzmir.